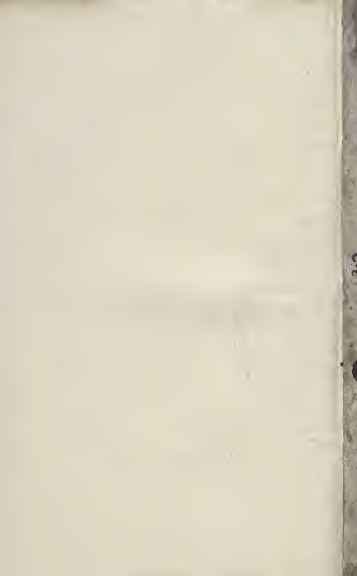

PSALTERIUM NATALE,

Edur

FÆDINGAR-Psalltare,

Ut af

Naadarrijkri Holldtekiu og Fædingu

Vors

Drottiñs JESU Christi,

Med Lærdoomsfullri Textans

Utskijringu;

Giordur af Sr.

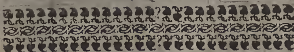
Gunnlaugi Snorra Syni,

Fyrrum Capellan, nu Sooknar-Presti til
Helgafells og Biarnarhafnar Safnada.

Editio II.

Selst Innbundin 5. Fiskum.

Þrycktur aa Hoolum i Hialltadal,
af Jooni Olafssyni, 1771

Psalmar wt af Fædingar Historiu vors Drottins JEsu Christi

I. Psalmur.

Um Skatt-Skriftina.

Ton, Allsagurt Lioos oss byrtist brædt, etc.

UPPliptu Saal mijn eina Stund, Augun Trwar vid JEsu Fund, læt þu bless-adann Barndoom hanns, Bernsku fræda þijns innra Manns.

Mijnu samfara Mæli sie, Mannvits Kraptar og Skynseme: Andleg Nædar Uppsprettann þijn, awaxti, Drottinn! Twngu mijn.

Audmiwklega i Anda nu, eg vil Hugleida, minn JEsu, Fædingu þijna og Framferdid, Faafrædi mijnu veittu Lid.

O! Hvad skylldi eg aumur hier, ihugad gieta so sem ber, Almættis Verkinn undarlig? Ofærann til þess reikna eg mig.

Hvorsu kann Dijrdar Dæsemd þa, Daudlegur Madur skyniad faa, sem yfirgeingur ofliotinn, Engla og Manna Skilninginn?

Hænss Verk er allt af Holldi giort, Heimsku-blandad og einkis verdt, Andans Fullkomnunar til

Sanns.

Sanns, Ogriipannleg i Þánka Manns.

Vid skulum, Saal miin, Sinni og Hug, svala med Krapti og nyum Dug, vid Forþienustu Fylling þa, sem Fæding JEsu verka maa.

Ungdooms vanmaattugt Edli var, allra Maña, og dugdi ei par: i JEsu Ungdooms Edli þo, Eilijf Guddoomsins Fylling bioo.

Hvort gieta Þaankar Hiarta-Ranns, hærra flogid eins syndugs Manns, enn ad grunda med Jhugun, alviisa Drottinns Raadstofun?

Einginn Saasa maa ædri faast, ad þvi skylldir, mijn Saala, daadst, helldur enn eiñ ad eignast þañ, sem alla Hluti veita kann.

Læt eg þvi, JESU, Maalid mitt, minnast framar a Nafnid þitt: Aformid bædi og Ordin mijn, adstodi blessud Giædskann þijn.

Textiñ.

Utgieck þad Bod fra Augusto, allur Heimur uñ Lond og Sioo, skylldi laata Skattskrifa sig: Skyckun þessi var Tignarleg.

Þetta so feingi Fraingaang þar, ferdadist skioott sem hvoriñ var, sierhvor til Borgar siñar þa, settu Logmaali Hlijdni tiaa.

Allt til þess Schilo auglijstist, ætti hiaa Judum (þad er viist), Velldis-Sprotinn ad vera kyrr, vitnadi Jacob uñ þad fyrr.

Kom

Kom nu Uppfylling Tijmans tied, took þvi ad nalgast Hiaalpræded, Gydinga Lijdur greida vañ, Gialld og Skatt undir Keysarann.

I Adams Falli urdum vier, Eilijfum Dauda Skattgilder, Logmaalid þessu lijsa vañ, lagdi Bolvan aa Syndarann.

Allur Heimurinn aatti þvi, alldrei ad verda Skullda frij, nema ef einhvor giæti greidt, Gialldid Daudans og Bolvan eydt.

Undirgiekst JEsus Okid þad, ollum Heiminum Vægdar bad, Hlijdninnar Skylldur Gudi gallt, gaf sig til þess ad borga allt.

Lijt þu, mim Saal, þa sætu Raad, sialfkrafa uppþeinkt Drottins Raad, hann sem alldrei Guds Bodord braut, Bolvan uppaa sig taka hlaut.

Lijtilæckadi sialfann sig, Sonur Guds JEsus fyrir mig, Naatturu Hroka næmann minn, noogu borgadi hanns Audmyktinn.

Flootlega Joseph ferdast ried, Festar-Kvinnu þungadri med, Bethlehem Davids Borgar til, Bodum Keysarans giordu Skil.

Hlijdni Packnæmast Offur er, athuga, Saal mijn, byriar þier, Skipun og Vilia Skaparans, flicka þier eptir Bodum hanns.

Giæitu og þess ad Gud er sæ, Gudi stiptadi Yordu aa, eru þad Drottins Umbods-Menn, [illegible] skipa Riettindenn.

Audmiwklega þeim hlijd og heyr, halld þig vid þad sem biooda þeir, Valldid Tignarlegt Gud þeim gaf, goodum Launum ei drag þu af.

Sæa sem ad Yfirvalldi vill, veita Oþock og Gisolldinn ill, Bakspyrnir mooti Broddunum, burtskwfar Drottinns Setningum.

Ef þu Hlijdninni offra villt, Yfirbodnum, sem vel er skylldt, þægasta Gudi Gialld er þad, med Goodu verdur umbunad.

Voku-Menn þessir Velferd Lands, vaka yfir og Sæalu-Manns, vakandi þeirra Vilia gior, vaka laat Drottinns Otta i þier.

Ecki er Giof þott eigir þu, Yfirmonnum ad tolla nu, Þacklaatann Vilja greid og giallt, Gudi fyrir hanns Læanid allt.

Eg vil, minn JEsu, holla hier, Hlijdni og Audmykt gialldaþier, vyrdstu ad laata Viliann minn, verda i Gudi fullkominn! Amen.

2. Psalmur.

Um Fædingu Christi og Relfana.

Ton, Mitt Hiarta hvar til hryggist þu, etc.

MEdan dvaldist i Davids Stad, dijrust Maria, so bar ad, Frumgietinn fæddi Svein, Relfum vafdi hijr og hrein: Hermir þanninn Ritningar-Grein.

Hugleid þu, Saal mijn, HErrans Raad, hier ym var laungu fyrirspaad, Bethlehem Sveininn sæa,

sæ, koma skylldi frægur fraa, sem Foolki Drottins stioornadi hiaa.

Alldrei hefur fraa Upphafi, afbrugdid Drottinn Trwfesti, sannordur alltiid er: verdi þvi hanns Vilie aa mier, Voninn Blessun færir med sier.

Tijmi Marnu tiedur var, Tijmi Mannkynsins Frelsunar; aasettur Eilijfd fraa; þu skallt Saal miin þar ad gaa, þier nam Drottinn Tijmann ad liaa.

Attu ad brwka eins og sie, Avaxtar Gods og Leigu-Fe, sem Herrann heimtar af þier, leingia og stytta ecki er, eptirlaatid Manninum hier.

Er þad DRottins enn ecki þitt, Eignar-Valldid hann brwkar sitt, vertu ei varbwinn, Vitiunar-Tijma þecktu þinn, þacka DRottni Velgiorning sinn.

Þeinktu og slika um þad eitt, ecki er neinum Manni veitt, vors Guds ad vita Tijd, i Audmijkt Trwar aarla og sijd, eptir henni Polgoodur bijd.

Trwfasti Gud, þa Tijmi er þinn, Tijmann laat eirninn vera minn, ad taka Mynskun moot, og uma þier af Elsku-Root, audsynandi Packlætis Hoot.

Frelsarinn laattu Fæding þijn, fæda daglega i Hiarta mijn, Ydrunar-Avoxt þann, ad endurfædist innri Mann, aa Ordi DRottins forsorgist hann.

Frumburd Syndanna Satan fyrst; sialfur fæddi þa metnadist, og Skaparans Skickun braut, Adam Bolvan af þvi hiaut, Andar-Bann og Kvalanna Þraut.

Ertu Frumburdur vi Dinn nu, eilijfrar Nadar,

 nuin

runnn JEsu, heilagri Holldgan i, Adam Blessun beid af þvi, bættist Rad hanns aptur ad nij.

Þu sem riettlatur rijkir eirn, Reifum klæddist sem ungur Sveirn, þess vegna eg þeinki nu, um Audmijkt þijna, O! JEsu, eikur Gledi Hiartanu &c.

O! hvad margt Synda Afkvæmid, alid hef eg og leikid vid, reifad i Briosti best, holldlega Þanka þar vid fest, þad var Salar Fordiorfun vest.

Enn þinn blessadi Ungdoomur, alleina klaar og heilagur, mijns Ungdooms Brek og Brest, afmadi hreint so ecki siest, er þad Salar Farsældin mest.

Lijfs Avoxt þeñañ lifanda, lagdi i Josu Maria, miwkañ gaf Mioolkur Smeck, af þvi hun ad ædra Beck, eckert Rwm hia Gestunum fieck.

Hvar var þa JEsu Heidur þinn, hvar var þijn eilijf Kongs Tigninn, dulinn um Myrkra Mund, ad þu fieckst ei eina Stund, annad Rwm nie værari Blund?

Vijst hafdir þu oll Rijkdooms Rad, rijkiandi yfir Himni og Lad, allt fra eilijfri Tijd, enn hia þijnum eiginn Lijd, ecki gafst þier Vidtakann blijd.

Þoott ad Framandi fæddist þu, Fa: sman og Lægsta bijdst þier nu, Virdingar missa matt, i Fljksum vafinn fyrstu Naatt, hia Fienadinum Svefn-Værdir att.

Framandi kom eg hijngad hier, Heimurinn Bwstad veitti mier, fagrann enn fallvalltann, aptur stilla

skilia a vid hann, eins og snaudur Vegferda Mann.
Veit eg Lausnari likir minn, leidir hann mig um sijdir inn, i sannhelgra Samfelag, hvar eg eilijfan Hvijldar-Dag, hafa mun og Gladværdar Hag.
Hier þegar Verolld hreckialig, herbergia vill ei leingur mig, jeg bid þig, JEsu kiær, leidi mig þijn Lijkninn skiær, loks i Dijrdar Tialldbwdir þær! Amen.

3. Psalmur.

Um Bodskap Engillsins til Fiaar-Hyrdarana.

Ton, Heidrum vier Gud af Hug og Saal, etc.

GUllspialla Mann þess gietur vel, gooder vøktu um Naattar Pel, Hyrdarar sama Hieradi, Hiørdena geimdu wti frij, lioomandi Engill liet sig siaa, Leiptran Guds skein i kríngum þaa, ad þeim rieð miklum Otta slaa.

Engillinn mæla vid þaa vann: Verid ei hræddir, sagdi hann, ydur til Eyrna eg blijdann ber, Bodskap sem øllu Foolki skier, Endurlausnarinn er i Dag, ydur fæddur med Gledi Hag, Davids Borg fieck þad Luckulag.

Maa og vera til Merkis þad, munud-

Þier siña i greindum Stad, Nelfunnin vafid Barnid best, Blundtñ hefur i Stallt fest: Hugleida Saal mijn hyriar bert, Bodskapar þess niootandi ert, þar fyrir jafnañ þacklaat vert.

Eins og Vatns Strauma Uppsprettann, Ondur Daudþyrstri svala kann, Gledi Bodskapur Fiar-kægd fra, sarraada Saal eins hugga maa: I JEsu Fæding ein hier siest, uppsprottinn Svala Lynd-inn best, aumann Syndara hiun fær hrest.

Undir Raanglætes Okt hlaut, allt Mannkyn lij-da saara Þraut, Ofærileg siv Anaud var, orkadi Straffs og Hegningar, ormagnast Saaliñ af þvi ried, aangrud Samvitska filgdi med, Bolvan Log-maalsins grætti Gied.

Enn JEsus sinni Esku af, opnadi ONottins Naadar Haf, fram til alls Mannkyns flutu þar, Fossarnir Endurnæringar, Saalunni er þvi Svolun sked, sefadist Hiartans Angrid med, Blessuninn allra gladdi Gied.

Þegar Samvitskann mædist mijn, og Minning Glæpaña elsur Pijn, JEsus þijn Naadar siwsust Lind, lijsgi mig auma Skiepnukind, Saal mijna laat þann Fognud fa, sem færdi Eingillin Jordu-a, Gledinnar Næring giefst mier þa.

Hier næst giori eg ad heinkia um þar, þegar ad Adam falliñ var, med Angist stoocri wz aa Braut, af Alldingardinum rekast hlaut, ei mætti Lijfsins æta af Trie, Engla Vardhalld þad bannade, sem Beiginn þangad vaktade.

Apter-

Aptur aa mooti ópnast hier, Jnngaangur beirn til Lijssins mier, Engill þann Bodskap bar til saňs, Braut sie lidug til Himna Ranns, Hyrdurum Be-iginn vijsar heim, vid skulum, Saal mijn, filgia þeim, burt fraa Veralldar Synda Seim.

Ertu, JEsu, þad edla Trie, Averti Lijssins fær-ande, daavænt sprottid af Davids Root, dijrmæt Saalnanna Heilsubót, laattu þvi blessud Blod-inn þijn, breidast wt yfir Saarinn mijn, Andar Meinsemdinn oll þa dvijn.

Nær sem ad sterkur stofnast hier, Stormur gudlegrar Reidi mier, i þijnum Skugga Skad-laus þa, Skiols og Hælis eg leita maa, vakna og sofna vil eg þar, verdur ei neitt til Skielfingar, Saalina ecki sakar par.

Ef ad mig sturlar Angurs-Pijn, upp vil eg stan-da og leita þijn, andleg Hugsvolun eikst mier þa, i Ordinu nær þig finna maa, DRottiňs Myskunar Braud-Hws ber, blessada Lijssins Fædu mier, þetta mijn Saalar Audlegd er.

Vijst er ei nogg þo vaki aa Jord, vesællra Dr-ottins Barna Hiord, utann þu hafir aa þeim nu, Augu vakandi, minn JEsu; Saaliň Vöku-Roott halldi hrein, heidrandi þig aa alla Grein, þad sie mijn Hiartans Unun ein, Amen.

4. Psalmur.

Um Lof-Saung Englaňa.

Ton, OJEsu Elsku hreirn, etc.

HImneskir Herskarar, hier eptir, so til bar, Englinum æsamt þar, upphoofsu Raddirnar.

Dijrd Gudi tijdt i tie, tiæist i Hædiñe, Fridur æ Folldu sie, Foolki goodur Vilie.

Packlæta syndi sig, Sveit Engla Tignarlig, uppvekia æ þad mig, athuga Sæl mijn þig.

Vera ei minni mætt, mæta Dijrd Gudi ætt, offra æ allann Hætt, i Anda, Dag sem Nætt.

Jord, Stoor og Himna-Her, Heims allar Teg-under, Dijrd Guds og Hætign hier, herma dag-lega þier.

Alldrei so aumur Mann, Augunum renna kañ, ad meigi ei merkia hann, Mætt DRottins fræ-bærann.

Ord Guds ef Athugar, med Augum Trwariñ-ar, sied gietur Sælinn þar, Særleik hanns Myfk-unar.

Sæsamleg Dijrdinn þier, DRottinn alleina ber, enn Bligdun aumum mer, i vllu tilheyrer.

Eg sæ og eirninn sied, ad Engla Sveit boda ried, Frid æ Jord, gladvært Ged, og gooda Velþock-nan med.

Adam Frid af sier braut, Ovingan Guds þvi hlaut, enn DRottins Astar Skaut, aptur linadi Praut.

Eilijfann Frid oss fann, frelsadi Syndarann,

Son-

Sóninn þa senda vann, saklausann Gud og Mann.

Allt er þvi Bolid bætt, vid blijdann Gud Mañkyn sætt, hanns Fridar Merkid mætt, Mein fær i burtu rætt.

Ofridur einginn mää, Elskunni DRottins frää, Filia, nie þvijnga þa, er þennañ Frid treysta ää.

Allt er oss veitt i Vil, vantar ei neitt þar til; JEsu þinn Ástar Il, alldrei fyrir oss dyl.

Vier høfum feingid Frid, Fridar Høfdingiann vid, Synda-Boot, Sääl ar-Grid, og Sælunnar Athvarfid.

Oss hefur afrekad, eilijfann Grida-Stad, Guds Raadar Pel er þad, þess Trwiñ nijtur ad.

Raadar Stooll ordinn er, eingietiñ Son Guds hier, hanns Skuggi hlijfir mier, hvad sem til Meina ber.

Rati eg Angist i, Otrádur þaangad flij, JEsu, þijn Raad áa nij, nemur burt Sorgar Skij.

Og þegar Oroolig, ääng rar Samvitskann mig, Trwar-Hond helldur sig, Herra minn fast vid þig.

Andlegann Frid eg finn, Fridstillist Hugurinn, Hiarta Säälu og Sinn, sedur Guds Mykuninn.

Þegar Guds Grimdar Hrijd, geysadi harla strijd, med Floodenu fordum Tijd, og fargadi øllum Lijd;

Til Fridar fieckst ei par, fannst Merki Reidinnar, Vatns-Floodid þegar þar, til Purdar geingid var.

Saattmaals Teikn setti þa, sialfur Gud Himnum áa,

æ, bliida ried Bleßan tiæ, sem bregdast alldrei
mæ.

Þegar Gud villdi vid, vora Saal binda Frid,
burt fræ hanns hægri Hlid, Hiaalpræd er utgeingid.

Saattmaalann samdi vel, Son Guds Emanuel,
hanns bleßad Bliidu-Þel, bætir oll Rauna-Jel.

Goodvilia þennann þinn, þacka eg, JEsu minn,
vertu i sierhvert Sinn, Saalunni velkominn! Amen.

5. Psalmur.

Um Reisu Fiaar-Hyrdaraña till Bethlehem.

Ton, Ef Gud er oss ei sialfur hiaa, etc.

Þegar ad Engla Filking friid, foor til Himins af Grunndu, Hiardar-Sveinar æ somu Tiid, sogdu med gladri Lundu: Till Bethlehem skulum gaanga greidt, og gaumgiæfa DRottins Verkid eitt, Ferdbunir strax ad Stundu.

Sem þeir komu i sagdañ Stad, so vill Ritningiñ greina, fundu allt eins og Engill kvad, Ungbarn og Meyu hreina, HErrans Dæsemdum hermdu fræ, hvorier sem friettu Sogu þa; Tilburd þañ undrast eina.

Viliet þu Saal mijn Anda i, Endurlausnarañ skoda, Trwar-Hondinn fyrst þreifi a þvi, þier sem Drottins Ord boda, Gaumgæfni betri enn Offur er, Efasemd taktu burt fra þier, sijdst kann þig sw ad stoda.

Ef ad Vantrwinn finnur fyrst, Filsni i Hiarta Ranni, blotnast þier ecki ad horfa a Christ, Hollð id trwi eg þad banni, medann i Syndum situr kyr, seint munu opnast Naadar-Dyr, aangraadum iñra Manni.

Þegar JEsum ei fundid fær, fyrir sier Trwinn veika, grunda betur og gacktu nær, Guds Ordi og hanns Sannleika, i þvi Lioosi þu lijta maatt, Lausnara þinn og skoda braatt, so munt þu sijdur skeika.

Dopur er Saalar-Sioonin mijn, Syndanna hulinn Skyum, utann, minn JEsu, Ordinn þijn, audgi mig Smyrslum nyum, Nyd þeim mijn Trwar-Augu a, Elskann þijn good mier hrindi fra, Vantrwar Villu-Skyum.

Byrtu Israels Foolki fieck, fagur Elld-Stoolpi um Nætur, eitt Sky a Daginn undann gieck, a þvi hofdu þeir Giætur, Ohulta Leid þeim vijsa vann, i Villi-Mørku Tijma þañ, Drottinn Myskunar mætur.

Vond Eptirdæmi og Illsku-Sky, undañ Guds Bornum gaanga, afvega leidast opt af þvi, um Eydimorku lannga, Syndirnar villa Sioonir þeim, sinna ofmiog um þenna Heim, sem vijsar a Veginn raunga.

Elldz

Elld-Stoolpinn þinna Orda mier, O JEsu! liisti Heimi, þegar eg villtur velkist hier, so Veginum alldrei gleymi, edur a hæalum Hreckia Stig, sem Holldid leggur fyrir mig, i Þvermoodsku Þoku sveimi.

Þitt liwfa Ord er Lampi vijst, og Lioos a Vegi mijnum, þegar mier Byrtann þessi bijdst, med þijdum Geislum sijnum, upplibomast Saal og Sinnid kallt, Syndanna Myrkur hverfur allt, af blessudum Biartleik þijnum.

Undradist Foolkid Fregnir þær, sem Fiaar-Hyrdarar baaru, Guds Ord Maria good og skiær, geymdi i Hiarta klaaru; Nær sem eg þennann Fiaar-Siood finn, fagnar og leysist Hugur minn, af Eymdanna Angri saaru.

Margt þo undarlegt, Saal miin sie, fyrir Sioonum Trwarinnar, Daudsemdir Guds ei drag i Hlie, med Dul Fæavitsku þinnar, Holldlegann Skilning helldur gef, Hlijdninni fanginn utann Ef, Drottinn krefst Dijrdar sinnar.

Siaa til þu hafir i Hiarta fest, Hiaalpræ̈dis Ordid blijda, laattu þier vera i Minni mest, Mystunsemd Drottinns þijda, Riettlætis Sooliñ sannarlig, syndugra Lijking klæddi sig, til Endurlausnar Lijda.

Gef þu, JEsu, i Gedid mitt, Giædskunnar Lioosid biarta, O! ad eg feingi Orded þitt, iñrætt i mijnu Hiarta, so ad eg meige um eilijf Ar, af ollum Syndum hreinn og klaar, i Lijfsins Lioo-

ma skiarta! Amen.

6. Psalmur.

Um̃ Heimreysu Hyrdaraña og þeirra Packlæti.

Ton, Kom Andi Heilagi, etc.

HYRDarar hielldu braatt, heim med Fögnudi, syngu og hermdu haatt, hærsta Lof Gudi.

Sem Stædsku sijna þa, siaa liet og heyra. Hier Saal mijn hlijd uppaa, med Hugskots Eyra.

Fedrunum fordum Tijd, Fyrirheit skiedu, sem nu Fagnadar frijd, framkoma riedu.

Laangadi leingi Piood, ad lifa nædi, Tijdindinn Gledi good, og Guds Hiaalprædi.

Eins Kongar og Spaamenn, ætludu mundu, med Augum sijnum sen̄, sia þa Nijlundu.

Enn feingu ecki þo, ad sia Christs Daginn, af þvi Gud undanndroo, þann Audnu Haginn.

Dijrdar-Raad Drottinns þad, dult var Hofdingium, enn nu opiñberad, Aumum Smælingum.

Allmiog Abraham viist, eptirlaangadi, ad siaa mætti Son Guds Christ, og saa med Fagnadi.

J Trwnni vænta vann, Vissu Guds Orda, vid þad Traustvilldi hann, Voninga skorda.

Hoog=

Hoogværd og Pelid hijdt pocknast Guds Hiarta, Liwflætis Bragdid blijdt, best kann ad skarta.
Enn Drambleart Hiarta hann, hatar a Jordu, og stundum straffa vann, med Strijdi hordu.
Af þvi ad wtvalid, Aumingiann hefur, og Hefdar Hæsætid, Hoogværum gefur.
J Læging Lausnarinn, liet sig hier finna, ei vill hanns Audmijktinn, Oflæti sinna.
Raunar nu rættist frood, Ritning Spaadooma, ad Fætækum giefinn good |, Gudspiallinn hlíooma.
Hyrdarar hier vid þvi, hellst kannast nædu, Trwadir Audmykti, ad slijku gædu.
Gladværir greiddu a moot, Gudi Packlæti, af innra Manns Eisku-Root, og Andans Kiæti.
Guds Hwsi geinginn fraa, giæt þess mijn Saala, til Ordsins þeynktu þa, og þess Leyndar-Maala.
Hvad sem þu heyrdir þar, Hiarta þitt geymi, leita Guds Lof-Dijrdar, Lastvor i Heimi.
Utbijttu einninn þa, Ordum Guds sonnum, hvorium sem heyra maa, Hirvum og Grønnum.
Sem annad Edla Trie, i Blooma standi, Andlega Avexte, af sier fædande.
Pund Guds ei mættu Mann, i Molldu grafa, af þvi vill allann hann, Abatann hafa.
HErrans Ord heitir þvi, Hveiti-Saad rietta, sem Guds Barna Briooski i, best ai ad spretta.
Og færa Avoxt þann, sem alldrei rotni, þinni

Saal

Saal þarflegann, Packnæmann Drottni.
Uppskera þa munt þu, þad Dijrdar-Lijfid, sem endar Eymdir nu, og Rauna-Kijfid.
Liootum Heim leiddur fram, til Lioosins Vista, sem Gudi sialfum hiaa, sijdar munt gista.
O Gud! Pad unntu mier, um̃ Eilijfd hlioota, og medann mædist hier, Mijskunar nioota, Amen.

7. Psalmur.

Um̃ Umskurn Christi.

Ton, Tunga mijn af Hiarta hlioodi, etc.

ATTA Dogum eptir þetta, Umskurn Ulijda skylldi Sveiñ, og sitt Nafnid odlast rietta, eptir þvi sem mællti eiñ, Engill fordum, i þeim Ordum, er til Meyar bodadi hreiñ.

Hañs var JESUS Nafnid nijta, nefndt at þeirri Stunduñi; Þess mar hreina Pijding lijta, þad er Maña Frelsari, sem Meiniñ bætir, giorla giætir, Guds Utvalldra at Jordunni.

Eg vil, Saal mijn, Umskurn skiara, ysirvega Lausnarans, og mæla um̃ hennar Merking klara, medur Lærdoom Sannleikans, innri Krapta, i mier skapta, efli blessud Naadinn hanns.

Alli var Holld af Bloodi borid, Banvænt, spillad, eitrad verdt, i Illsku Forhwd O-umskerid

 Ord

Ordid Guds þad siinir bert, med Vondsku-Hootum, Lifnad liootum, Logmaal brotid hafdi þvert.

Þessa Bolvan biisna straanga, bar aa Herdum JEsus minn, þegar Piinu Þrauta laanga, þoldi af Gudi forlaatinn, og þad Vañid ort med Sañi, undirgieckst i þetta Sinn.

Hanns var Saal og Holldid bædi, hreint af Liitum fleckad siidst, enn miins er Edlis saurugt Sædi, Syndum þakid, bolvad viist, nema eg hlioti, og niirrar nioti, Naadar Guds fyrir JesumChrist.

Hann wt siinu hellti Bloodi, hier med Umskurn Liikamans, so i þvi mætti eg friidu Floodi, faaga Bwstad Hiarta-Ranns, og Forhwd Lasta, fraa mier kasta, sem fleckar Skrwdann innra Manns.

O-umskorid hef eg Hiarta, Hurun raanga geimi þar, og Liikamans alla Parta, sem æfa kunna Syndirnar, JEsu mæti, gief eg giæti, greidt minn Hag til Betrunar.

Hvor sem Uñskurn hliioota naadi, hann var skylldur Logmaalid, upp ad fylla allt aa Laadi, sem wtkrafdi Guds Riettlætid, og saa Vandi, Omælandi, Ognar Straffed lagdi vid.

Ert þu kominn upp ad fylla, allt Logmaalid, JEsu minn, og þann bera Angurs Kvilla, sem aatti ad liida Syndarinn, vafinn Meinum, i þier einum, Endurlausn og Hiaalp eg finn.

Sitt Riettlætis klaara Klædi, Christur hefur þier, Saal miin, lient, Uñskorinn og skiirdur bædi, Skriftinn þetta faer oss kieñt, so giæfi ad skilia,

Guds-

Guddooms Vilia, um̃ gamla og nya Testament.

Adams gamla Edlid rotna, aatti ad merkia For-Hwdinn, sem i ofs giorir daarleg drottna, med diarfann Vondsku Kraptinn sinn, Holldsins blinda, Saurinn Synda, signud hreinsar Vatns-Lauginn.

Þa Moyses Guds Madurinn hreini, mundiek Bodord Umskurnar, Zippora hanns Son med Steini, sialf Obedinn sliott umskar, og Mann sinn bliida, Brwdurinn þijda, Blood-Brwdguma nefndi þar.

Lætur Drottinn Logmaals Steina, Lasta For-Hwd snijda af, enn JEsu miwkust Milldinn eina, Minning hennar diwpt i Haf, nidur fleigir, finnst hun eigi, Forþienustann hanns þad gaf.

Blood-Brwdguminn ert þu ædstur, ordinn, JEsu, Christnamar; þinnar Naadar Geislinn glæstur, giefi mier Lioosid Þeckingar, so Veg þinn rati, en vondum glati, Verkum gomlu For-Hwdar, Amen.

8. Psalmur.

Um̃ Nafnid, JESUS.

Ton; Konung David sem kiendi, etc.

MJN Saala merk en fremur, mætast Nafn Lausnarans, hvar af oll Huggun kiemur, hrelldum Manni til Sanns, minnstu Mystingar hanns, Frelsari swo hann heitir, Frelsun Guds

Börnum veitir, fraa Eymdum Andar-Banns.

Hugsvölun, Heilsa, Lijfid, Hiaalp og Endurlausn frij, nemur burt Nauda Kijfid, nefnist hann JESUS þvi, rædir so Ritning nij, JESUS æ Jördu borinn, JESUS særdur, Umskorinn, JESUS allt ollum i.

Nær sem eg niaai ad ræda, um Nafnid Skijrnar mitt, Öndu vill Angrid mæda, Athæft þeckir sitt, þvi rofid hefi eg hitt, sem Gudi heitid hafdi, hvort þo Skijrninn wtkrafdi: gief mier þad Christe kvitt.

Nær sem eg naai ad tala, um Nafnid, JEsu, þitt, Ondunni Ord Gūds svala, upplioomast Hiartamitt, af þvi eg hreppi hitt, sem Gud mier heitid hafdi, hvors þo Skylldann ei krafdi, allt giefur Christur kvitt.

Alldrei hier Einusinni, uppbyria, Saal mijn þu, Verk þitt wti eda inni, athuga þetta nu, nema i Nafni JESU, um Adstod adur bidier, vid Ord Guds Trwna stidier, bregdist ei Breitni siv.

A Kvolldinn, minnst þess, Mädur, maatt þu ei sofna fyr, ei helldur uppvaknadur, wtgaanga um Hwssins Dyr, adur enn andvarpir, til Guds med Ordi einu, i JESU Nafni hreinu, eg bid þar ad giætir.

Lijkamann so ei sedier ad Saalinn hwngrud sie, nie Holldid Giaalijst gledier, med Glislegu Sælgiæte, i JESU Naadar Nafni, hier eptir Þörfum nijtir, þad sem Drottinn wtbijtir, af sijnu Or-

Orlæte.

Athugaverdt er annad, i þijns Lijfernis Sid, þier er berlega bannad, ad brwka JEſU Nafnid, Hiegooma-Hialid vid, ad Þarfleyſu ſijdſt ſkallt ſveria, þo ſatt Maal hafir ad veria, þad ſie þinn Maati og Mid.

Ætijd kann illa ſkarta, a Twngu og Vorum þier, Nafnid Svikarans ſvarta, ſlijkt Chriſtnum fordaſt ber, Bloot illt og Bølved hier, blijdri Guds Bleſsan ſneidir, med Bølvan Saalu deydir, og Afell:s aflar ſier.

Nær ſem mig Kvelling kremur, Kroſs edur Angurs Praa, JEſu Chriſti mier kiemur, kiært Nafn i Huga þaa, mig Gud þar miñu a, til hañs Miskunar mæni, mæddur, taaraſt, grætbæni, Traaſt hef eg allt þar a.

Midt a Medlætis Stundu, Mootgaangur þegar dvijn, jeg bid þig jafnann mundu, JEſu Nafn, Saala mijn: Set fyrir Sioonir þijn, Guds Son i Fatækt fæddañ, fanijtum Reifum klæddañ, Hörmung hladinn og Pijn.

Þitt Hiartans Andvarp eina, med Audmijkt framflytieſt, akalla, Oſka og kveina, i JEſu Nafni beſt, þeſs betur bænheyreſt, Soninn fyrſt Gud þier giefur, giefid med honum hefur, allt ſem aliggur meſt.

Jeg bid i JEſu Nafni, tartandi Synda-Pijn, gief þu eg Glæpum hafni, Gud minn, eg leita þijn, nær fallvallt Fiorid dvijn, i JEſu Nafni Nadda,

nær og hugga marg-þiaada, af Sorgum Saalu mijn! Amen.

9. Psalmur.

Um̃ Reysu Vitringaña til Jerusalem, og Spurning Herodis til Kiennimannanna.

Ton, Fadir vor sem œ Himnum ert, etc.

J Bethlehem þa borin̄ var, blijdur JEsus, og dvaldi þar, Vitringar komu vr Austur Att, i Jerusalem furdu brætt, eptirspurdu: hvar er nu sæ, ungi Konungur Judum hiæ?

Eina Stiörnu i Austur Heim, sem eignud verdur Kongi þeim, siælfir berlega sæum vier, sijdan̄ reysandi komum hier, han̄ ad tilbidia hreinan̄ nu, med helgri Bæn og riettri Trw.

Siæ hvad Dijrdlegur Motten̄ er, þo dylieft undir Fætækt hier, Foolkinu boda Fæding hanns, fogur Himin-Twngl vijst til sanns, siin̄um Skapara so sem bar, Sæmd og Lotningu veittu þar.

Þeink um̃ mijn Sæl ad Son Guds er, sw sañа Jacobs Stiarna hier, hvors Vallð og Hætign veglegar, vegsama Morgun Stiörnurnar, hanns Dijrdar Auglit Himnum æ, heilager Englar jafnann siæ.

Heidenna Manna Hiortum i, hanns Nædar

Gyrta

Byrta lijsti þvi, wr fiarlægum Londum ferdast
vijst, fwsir ad lijta JEsum Christ, honum gudleg-
ann Heidur tiaa, heilagur Andi fræddi þaa.

A Dogum þeim sem Davids Son, dijrdlegur
rijkti Salomon, wr Arabia vitia vann, vegleg Dr-
ottning ad skoda hann, haaleita Speki hlijddi aa,
hoogvær prijsadi Sælu þa.

Davids Son JEsus þegar þar, af Þijdri Jom-
frw fæddur var, wr Austurveigi aa hanns Fund,
audmiwkir komu um sama Mund, Heims Spek-
ingar ad heyra og siaa, hulda Guddoomsins Vitsku
þa.

Herodes vard þa heyrdi þad, hræddur,
og Foolkid allt i Stad, Kieñidoom saman
safnaried, so og Skriftlærdum ollum med:
Spurdi: hvar skylldi fædast fwss, Frelsar-
iñ Manna sæll JEsus?

Eñ þeir svorudu allir þar: i Davids
Borg; þvi skrifad var: Bethlehem Juda
bigd ert þu, Borgunum einguin miñi nu,
af þier mun fædast frægur vel, Foringiñ
yfir Jsrael.

Jllur Herodes Ottast vann, af þvi hann meinti
Frelsarann, jardneskann Kongdoom kunna ad faa,
so kollsteipast yrdi Vollldum fraa, Spaadoomanna
ei giætti greidt, gat sig siaalfann i Villu leidt.

Enn med þvi JEsus ei var þa, opinnberadur
Jordu aa, til þess hann Heimsins Tignar Skart,
 tæki

tæki at sig og Skraut Oþarft, forgiefins Hrædslu Hiarta i, Herodes Kongur fieck af þvi.

Þitt var ei Rijki af þessum Heim, þu gyrntist ecki Veralldar Seim, sæti JEsu, enn sagdir þo, saksielldur fyrir Pilato: Ad þu Konungur værir vijst, þo Virding af þvi hlitir sijdst.

Þad sem Herodem hrella vann, huggar mig aumann Glæpa-Mann, þvi Son Guds er minn Kongur kiær, kominn af Meyu hreinn og skiær, Ohræddur i þier nijt eg nu, Naadar og Frelsis, minn JEsu.

Andlegrar Stiettar alla senn, adspyr Herodes forvitenn, hvorninn Skrifternar hliodi þar, um Hingad-Komu Guds Sonar, so vita feingi vijst til sanns, Vissu um Fæding Lausnarans.

Illska og Flærd þar undir bioo, athuga skalltu Saal mijn þo, Ordsins Þienarar eru hier, til Uppfrædingar settir þier, Hiartans Einlægni haf þa vid, hatadu Fals og Svikrædid.

Nær þijn Skinsemd ei skilur enn, Skriftlærda Mottins Kiennimenn, Ordsins Þijdingu eptir spyr, so opnast meigi Trwar Dyr, Lykill Vitsku þeim liedur er, liwka þeir giarnann upp fyrir þier.

Hitt er og lijka hroopleg Synd, ef hreckiafulla Svika Mind, med Fævitsku Skyni fegrar þu, og falsar Christi Þioona nu, sialfur Skaparinn sier og veit, soddann Vondsku i Hiarta Reit.

Unn þu mier fyrir utann Prett, Ord þijn, JEsu, ad grunda riett, Astgiof og Verkan Anda þijns,

uppfrædi Skilning Hiarta mijns: Hvadsem Lijfs-Anda Hræring ber, heidri þitt Nafn um̃ Eilijfder! AMEN.

10. Psalmur.

Um̃ Fals-Raad Herodis vid Vitringana.

Ton, Nu bid eg Gud þu nædir mig, etc.

Herodes fullur Hræsni þa, heimuglega nam kalla aa, Vitringana og villdi mest, vita nær Stiarnañ hefdi sieſt, til Bethlehem þeim vijsa vañ, vid þa hafdi Skilmaala þañ: farid og spyrjed flioott ad þvi, hvar sæddu Barninu Stadnum i.

Þier skulud segia þetta mier, þegar ad Barnid fundid er, so æsamt ydur ert i Stad, eg meigi koma og bidia þad: Svik og Prettvijsi i Briooſti brann, bolvud Ofundinn nijsti hann, undir Hylmingu Audmijktar, Ulfur glepsandi foolginn var.

Undirferli og Illsku Þel, alldrei kann Gudi þocknast vel, fyrir hanns Sioonum sijst er leynt, Svikrædi Manns og Gied Ohreint, Joab Hreckvijsi i Hiarta bar, hulda med Skyni Vinsemdar, snogglegann Bana beid af þvi, blindadur Abner Trigdum i.

Hreint vill DRottinn þitt Hiarta sie, honum þioonandi i Einfellne, þu skallt og vita ad hatar hañ,

Hræsni og Flærd, vid Naungann, illa luktandi ertu þa, ef þijnum Vorum geimir æ, Hunangid sætt, enn innra er, Eitur falid i Briosti þier.

Jessabel Drottning Dygda snaud, diarflega Nabot svipti Aud, Judas forried med Kossi Christ, kaunadi Joseph Svika-Lyst, Mardochæum vill heingia hætt, Hamans Vielrædi og Giedid flætt, Snoruna sialfur hrepti hann, hendir þad tijdum prettvijsann.

Sæ sem Naunga sijnum ill, Svik og Flærædi brugga vill, Sælu viliandi setur hann, i Svika Noot og Kvala Bann, Hreckvijsra stundum Bogi brast, þa bwid var ad spenna fast, margur steindaudur dettur hier, i Dijki sem ødrum grafid er.

Hafi nu frijdur Frelsarinn, med Falsi verid umsetinn, i hvørs Munni ad Illsku Hoot, alldrei fundust nie Svikinn lioot; skylldir þu Sæl mijn þeynkia þa, þu munir klaklaust sneida hiæ, Veralldar illum Viela Sid, sem viis er þier a alla Hlid?

Kaleikur sæ sem saup hann hier, settur verdur og tijdum þier, undannskora sig einginn kann, Adryckiu Skamt ad hreppa þann, margur Ovorum verdur þvi, veiddur Svikanna Neti i, optlega Froomur falla hlaut, falsadur diwpt i Pretta Laut.

J einum Muñi Twngur tvær, Tælid Einfølldum smijda þær, Lof i Eyrum enn Last æ Bak, fræ Luckunu og Giæfu margann rak; opt verdur þeim sem huxar hætt, Hiegooma Losid nærsta flætt; villtur

tur er saa sem vill med þvi, vegsamast allra Muñi i.

Herodes villdi hier sem fyrst, i Heliu særa JEsum Christ, frooma Vitringa hreckviis hañ, hyggst ad leida i Vanda þann, so þeirra einlægt Asorm þar, yrdi Christo til Glötunar, tvøfalldt Vondskunnar Taalid þvi, tvøfölldu Hiarta geimdi i.

Rædvanda Pæanka og Hiartad hreint, HErrann giefi mier liooft og leint, flaaraadum Heimsins Flærdar Sid, forda mier, JEsu, þess eg bid, iñrættu hiaa mier einlægañ, Elsku Þela vid sierhvørn Mann, laat mig framgaanga falslaust hier, so faai eg Dijdar Vist hiaa þier! Amen.

II. Psalmur.

Uñ Bæn og Offur Vitringaña.

Ton, Oss laat þiñ Anda styrkia, etc.

VItringar hlijdt nær høfdu, Herodis Rædu aa, i þeim Stad ecki tøfdu, eñ leingra hielldu þaa, siaa þu ad Stiarnañ biørt og blijd, undañ þeim gaanga giørdi, greiddi Veg heidnum Lijd.

Stadar so nema naadi, næst yfir Hwsi þvi, sem aadur uñ eg tiaadi, lijl var Barnid i, gløddust Vitringar þar vid þa, Jñgaungu ecki fresta, er þeir Stiørnuna siaa.

Frelsarañ fiña giørdu, og frijda Meyu þar,

þar, fiellu flatir a Jerdu, fwsir til Audmyktar, tilbadu þetta Barnid blijdt, Gull, Myrru, gott Reykelsi, gafu i Offur nijtt.

Lattu Guds Leidar-Stiornu, lijsa þier, Saal mijn kiær, fra Myrkri Slæpa giornu, ganga skallt JEsu nær, Syndanna flijdu Selskapinn, Guds Orda Byrtann blijda, besti er Leidtoginn.

Þu hefur Leid ei langa, Lausnara ad hitta þinn, Veg mattu greidann ganga, Guds i Musterit inn, vit þu ad Hiarta þitt er þad, sem JEsus sialfur kiori, sier fyrir Hvijlu-Stad.

Enn þu skallt ad þvi hyggia, ecki vill JEsus þar, hia Ohreinum Ösium liggia, eru þad saurugar Gyrndir Holldsins og Slæpa-Brek, hvilijka Illsku Anda, wr þijnu Hiarta rek.

Sijdst ma Ismael erfa, Isaac frialsum med, Agar skal a burt hverfa, eins og fordum er skied; Blijdur Christur og Belial, Samneiti eckert eiga, athuga þetta skal.

Þessu nærst merkia mattu, mijn Saal, hvad skylldugt er, Guds Syni andlegt attu, Offur ad færa hier, a hreinu Altari Hiarta Ranns, þvi ORottinn þiggur giarnann, Þacklæti Syndugs Manns.

Guds Syni Foornir færdu, froodir Vitringar þar, þeirra Þijdingu lærdu; Þier til Uppfrædingar, allt er skrifad sem Ord Guds tia, Lijf og Andi

þau

þau eru, ætijd minnſtu þar aa.

Giet eg ad Gullid þijdi, Guds Barna ſanna Trw, Mootlæti margt þo lijdi, miſsir ei Kraptinn ſw, eins og Gullid i Ofni reynt, Trwinn ad vijſu verkar, Von og Þolgiædid hreint.

Vill mijn Trw veikiaſt Tijdum, veitſtu þad JEſu betſt, þa adſlær Angurs Hrijdum, opt hefur ſtoorann Breſt, eins og Hør-Kveikur haalf-ſlokinn, ei laat þo wt af deya, Endurlauſnari minn.

Myrrunnar Merking gefur, Mootkaſt og Anſtreymid, beiſkann Smeck heilnæm hefur, Hollid tregaſt þar vid, illa luktandi Synda-Saar, af þeſsu Hreinſun hlioota, Heilſuboot er þad klaar.

Beiſkann Bikar aa Jordu, byrlar mier Herrunginn, ſiaalfan̄ hann ſætann giordu, Sonur Guds JEſu minn, auktu mier Þol og trauſta Trw, þegar eg kalla og kveina, Kroſs-þiaadum hiaalpa þu.

Reikelſi hreint maa heita, Hiartannleg Bænagiord, hun megnar haatt ad leita, i Hædirnar upp fraa Jord, i gegnum Skyenn ſier þreingir þa, i Naad og Giædſku Gedi, Gud hana lijtur aa.

Hun er Ilmur aagiætur, Eilijfum Drottni kiær, og reyndar Reikur ſætur, ſem riett til Himins nær, Daglega henni Offra aatt, Saal mijn af Þeli þijdu, þeſsu ei gleyma maatt.

Soddan Fiaarſioodu frijda, framberа ſkallt þu hier, fyrir Lauſnarann Lijda, lætur hann þocknaſt ſier, þetta Andlega Foorna-Fe, er þu munt aptur

sijdann, uppskera i Dijrdinne.

Avijsun eina feingu, i Draumi Vitringar, Añañ Veg ad burt geingu, aptur til Heimferdar: Herodes ei þad vita vann; Hanns Raad ad aungvu urdu, opt so til bera kañ.

Vielrædi vondra Manna, verdur til Skam̃ar tijdt, þad sem Guds Bodord banna, blessast Illgiornum lijtt, þvi Drottinns Valld og Riettvijst Raad, Slægd hinns Hreckvijsa hindrar, Hreinlyndum veitir Raad.

Af Hiartans Þeli þijdu, þier vil eg hvort eitt Sinn, med Elsku og Astar Blijdu, offra, Lausnari miñ, Saal og Lijkama so sem ber, þig bid til Packa taka, þann litla Skeink af mier! Amen.

12. Psalmur.

Um̃ Hreinsun Mariu.

Ton, Til þijn Heilagi HErra Gud, etc.

HJer nærst, þa Dagar Hreinsunar, heñar uppfyllast nadu, eptir Logmaali Mosis þar, Mey og Joseph þess gaadu, til Jerusalem hofdu hañ, ad Hendur fela nyfæddañ, Drottni, sem Skrifftir skraadu.

Allt þad Kallkyns, sem wtgieck fyrst, af Lijfi Mædra siña, hædstum Drottni var helgad vijst, hier um̃ Logmaal ried

iña,

ĩña, hvær skylldu offrast til þess þar; Turtil-Dwfur, sem skipad var, edur Par aũad miña.

JEsus Heilagur fæddist fyrst, af frijdri Jomfrw Mariu, hvors vegna Stand mitt helgadist, hlaut eg Blessan ad niju, Lastanna Fiotrum leystist af, Lijf nijtt Saalunni Drottiñ gaf, med Naadar Frelsi friju.

Heilog Vatns-Lauginn hreinsa ried, Holldlega Fæding mijna, nyfæddum innra Manni med, mæta Naad giordi sijna, Krapt þess rauda Christi Bloods, kom minni Saalu þa til goods, betst kann þad Skart ad skijna.

Barna-Mædurnar maattu ei fyrr, Musteris Gaungu brwka, hvor skylldi sitia heima kyrr, og Hreissing odlast miwka; Sialfur Gud Drottiñ setia ried, Sængur-Kvinnum þad Takmarked, nær Offur attu ad lwka.

Þær um̃ tiltekid Tijma Skeid, teliast Ohreinar attu, aminntu Logmaals Ordinn greid, Edlis Saurgunar Haattu, fyrir Gudi þo voru vijst, velþockadar, og braust þad sijst, Saal mijn þad merkia maattu.

Evu var fordum aavijsad, eptir sitt Fallid skæda, sijn skylldi Born (og satt er þad), med Sortt og Harmi fæda; Athæfis hennar allt þar fraa, adrar giallda, sem Von er aa: Helg var sw HErrañs Ræda.

Aptur Maria frijdañ fann, Fognud Andlegra

Giæda, Engill bar henni Bodskap þann, Barn eitt hun skylldi fæda, Askvæmis heñar allt þar fra, adrar nioota, sem Vön er æ: Good er siv Gledi Ræda

Til Brenni-Foornar Ung-Lamb eitt, ættu þær fram ad bera, ein Dwfa, so sem sagt var greidt, Synd-Offur skylldi vera, enn ef Lambid var ecki ad fæ, annar Dwfu-Unginn brendist þa; Logmæls Ord lioost þad giora.

Mariu Þorf var ecki æ, Offur Hreinsunar gialld a, af þvi ad heñnar Son var sæ, Son Guds um Alldir Allda, sem til Hreinsunar Holldlegs Manns, hellti wt Bloodi Lijkamans, þa hann leid Krossinn kallda.

Enn til þess Logmæl uppfylltist, eptir Logmæli skiedi, helgrar Mariu Hreinsun betst, af Hiartans Elsku-Gedi, soddann Velgiornings minntist med, sem Myskun Drottinns veita ried, i ædstu Andans Gledi.

Foornar-Lamb giordist Frelsarinn, fyrir oss Dauda seka, afþvodi Synda Saurindinn, setti wt Borgun freka, þegar hann sælum Sigri med, Satans dempadi Ofrijked, sem vora Saal villdi fleka.

Hugleid þu Dæminn Dygda frood, Daglega Saal mijn kiæra, Borninn eru Guds Gæfann good, Gott skalltu honum færa, Offur, fyrir þitt Askvæmed, er þad Þacklæti og Lofgiord med, gofga hanns Giedsku skiæra.

Barn

Barn þitt til JEsum ber þu hier, Blessun so hreppa meigi, hann vill ei annad þiggia af þier, þetta laat bregdast eigi, þad sem Gud siaalfur gaf þier nu, giefa skallt honum aptur þu, af Hiarta at hvorium Degi.

Legg þu aa JEsu blessud Briost, Barn þitt i Ærku sinni, Sannleik Guds Orda laat þvi liost, lijda alldrei wr Minni, heilnæma mun þad hreppa þa, Hamingiu og Farsæld Jordu aa, enn allt gott i Eilijfdinni.

O JESU, Guddooms Giedskann trw, giæt ad Andvarpi minu, bid eg grætandi Born mijn þu, berir i Hiarta þinu; Liootann so fordist Lasta Keim, til Lijfsins sijdann færist heim, fraa Dauds ans dapri Pijnu! Amen.

13. Psalmur.

Um̄ hin̄ Gudhrædda Simeonem.

Ton, JEsu Christe þig kalla eg aa, etc.

Þa þu i Jerusalem var, Simeon gamall Madur, Gudhræddur, lifdi þessi þar, Pioon DRottin̄s Riettskickadur, eptir Israels Huggun han̄, hvorn Dag so vænta nædi, og gierla gædi, þess sem Gud Heimi heita van̄, og Heilog Ritning um̄spædi.

Af Anda Guds var andsvarad, el skyll-

di Daudañ kaña, fyrr eñ med Sioonum
sæi þad, sæta Hiaalprædid Maña, Avijs-
un fieck i Anda þar, iñ i Musterid gaanga,
og Fognud faanga, hvar JEsu frijdir For-
eildrar, fromdu Bænagiord laanga.

O! hvorsu Gudi Giedfellt er, Gott og Loflegt Sidferdi, i HErranns Otta hegda sier, helgur Simeon giordi, Polinnmoodur so þreya vañ, þar til hann feck ad lijta, þa Naad Guds nijta, sem i Christo af Hædum hañ, Heiminum wt ried bijta.

Hiarta Nlett-Christins heita maa, Heilags Anda Bwstadur, Happadriwgur og sæll er saa, sem hann Herbergiar gladur, hvorium sem goodur Gud er med, Gott allt veitist þeim sama, med Frægd og Frama, Astfoolgid Drottinns Giædsku-Ged, geimir Saal og Lijkama.

Athæfid froomt og Audmiwkt Þel, Umbun dijrmæta hrepper, lijtilaatum Gud launar vel, i Læging Dramblaatum sleppir: Augu trwadra i Anda siaa, Endurlausnarann sæta, og Myskun mæta, Huggun blijda i Heimi faa, a Himnum Dijrd aagiæta.

Simeon Lijssins Gotu gieck, Guds Anda Leid-Sogn filgdi, med Lijkamans Augum lijta fieck, Lausnarans sætu Milldi: Hvørn Dag Saala mijn hlotnast þier, Herrans Auglit ad skoda, sem blessud boda, Ord Guds trwudum ollum hier, til eilijfs Lijfs þau stoda.

Ei kann eg Holldsins Augum med, Asioonu
Drott-

Drottinns lijta, sær þo i Trwnni Saal mijn sieð, hanns Sonar Giædsku nijta, þessi dijrmætust Saalar-Sioon, Sorgandi gledur Hiarta, með Byrtu biarta, i Augsyn Drottinns, er mijn Boon, eg mætti fagurt skarta.

A mijnum Trwar-Ormum hier, eg vil þig Jesu bera, breid þu þinn Faðm aa mooti mier, mun eg þa hoolpinn vera, unn mier að siaa i Anda þig, aaður eñ dey eg hiedañ, og mest aa medañ, þar til um Ariñ Eilijflig, með Augum sæ þig siedann.

Sælann maa kalla Simeon, þa Son Guds lijta nadi, haa-alldradur með Hollðsins Sioon, hvar eptir leingi þraadi, Riettlaatur, JEsu Riettlætið, reiknaði i mesta Gilldi, og vijst sier villdi, i helgri Trw þar hallda vid, hreinum Guds Orðum filgdi.

Miklu sællre maa seigia þaa, Saal mijn þess skallt þu giæta, sem með Augunum ecki siaa, enn Guds Hiaalpræðið mæta, með Trwar Hendi taka að sier, treystandi Drottni einum, af Huga hreinum, soddañ Athæfi soomir og ber, soñum Christs Lærisveinum.

Þegar Stephanus Stein-Kast við, stodugur uppgaf Anda, saa hann Gudi aa Hægri Hlid, Herrann vorn Jesum standa, Gladvær af þeirri Sælu Sioon, signaðann hreppti Dauda, með Trw O-trauda, leið so viliugur Lijfsins Tioon, leystur fraa Sorgum Nauda.

Ef þu aa JEsu Auga-Stad, Ond mijn, i Trwñi

 hefur,

hefur, þoott Helid komi Hondum ad, Hrædsla þig einginn kiefur, Okvijdinn maattu Eflaust þa, i Gudi burtu deya, og þolug þreya, Heimsins Adkast og þrönga Þraa, þig laattu aldrei beigia.

Þeggar eg Daudans Angist i, Ormagna hlijt ad kveina, Styrk þinn JEsu i Strijdi þvi, Stadfastann laat mig reyna, Hiartans Augum þig horfi aa, Himininn opinn standi, so Lijfs aa Landi, Hialpræd is megi eg Hofnum naa, hær staun Gud vegsamandi, Amen.

14. Psalmur.

Um Lof-Saung Simeonis.

Ton, Fadir aa Himna Hæd, etc.

Simeon Sveinin̄ þan̄, segir Gudspiallamann: A sijna Arma lagdi, Ein̄ Gud prijsadi og sagdi:

Nu laattu Ploonin̄ þin̄, þijdastl Drottin̄ min̄, hiedan̄ i Fridi fara, fraa Heimsins Glæpa Skara.

Af þvi ad Augum med, eg saa þitt Hialpræded, er þu ollum tilreiddir, i Augsyn Plooda fram̄leiddir.

Lijd Heidnum lioomar þar, Lioos til Uppbyrtingar, og Guds Andlegrar Hyrdar, Israels Plood til Dijrdar.

Saung

Saung gladur Simeon, sannreindur Drottins Pioon, fagrann Dikt Saalu sijn, set þad mijn Ønd i minni.

Frid-Land ad hafa hier, Heimurinn bañar mier, Mootkast og Ovilld eina, optlega hlijt eg reina.

Verolld maa reiknast riett, Reysu-Tiallbwd O þiett, aa hana Hregginn hrynia, Hret-Vidrinn yfir dynia.

J hana allir hier, iñgaanga hlyootum vier, strax aa ondverdum Alldri, med Eymd og Piaaning margfalldri.

Vor er ad vijsu laung, Vegferdar Reysañ straung, Aleidis Odt aan Tafar, aafram holldum til Grafar.

Hreppir þar Hvijldar-Stad, Holldid vort ormagnad, aa medann sætt þad sefur, Saalinn vijst Fridland hefur.

A Himnum Hvijld og Roo, henni vor JEsus bloo, i allskins Eptirlæti, Unun og Dijrdar Kiæti.

Vilier þu fagra faa, Fridar-Vist Gudi hiaa, Saal mijn, Simeons Dæmi, set þier med Lærdooms Næmi.

Fridsamann fieck hañ Deyd, fyrst hann trwadur beid, eptir Frelsarans Fundi, fagnandi þar vid undi.

Fridsamann Afgaangeñ, aller hliioota þeir Meñ, sem Frid og Froomleik stunda, fram til sijdurstu Blunda.

O! Hvorsu sæll er saa, sem svikulum Heimi fraa, i Frid

i Fridi fær ad gaanga, friaals vid Armædu straanga.

Mijn Saal þad merkia ber, hvad mætur Simeon tier, kallar hann Guds Son gooda, gladt Lioos heidinna Þiooda.

Forfedur vorer vest, Verkinn Myrkranna flest, fromdu aa fyrri Olldum, af fornum Adams Volldum.

Myrkra-Dal diwpum i, daglega geingu þvi, um̃ Guds Ords blijda Byrtu, blindader lijtid hyrdtu.

Myrkra Born vorum vier, villter raafudum hier, dyrkudum Stocka og Steina, stygdum Skaparann hreina.

Blindadir Illsku i, ollu hofnudum þvi, sem Gud oss sagdi Fordum, i sijnum Logmaals Ordum.

Augsyn Guds aattum fraa, i ytstu Myrkur þa, kastast, um̃ Alldir Allda, Eymd ad lijda margfallda.

Edla Lioos upprann þar, upplijsti Saalernar, af Guds Haatignar Hædum, himneskum fyllti Giædum.

Esaias um̃ þad, aadur fieck predikad, i myrkvum Stad mundi skijna, med fagra Geisla sijna.

Lausnarin̄ Lioos þad er, Liooma Guddoomsins ber, Fodursins Imind eina, Ord Postulans þad greina.

Þessi Guds Byrtann blijd, byrte upp heidinn Lijd,

Lijd, biart Lioos þvi ordnir erum, Iminþ Guds Sonar berum.

Andi Guds upptendrar, i ofs Lioos Huggunar, sw Guddooms Giædskann biarta, glansar i voru Hiarta.

Sæ Lioomi lijsir mier, þa Lijkamans Sioonin þver, Myrkur Daudans þvi dvijna, dyrsir þad Saalu mijna.

Laattu þa Þiooninn þin, þess bid eg, JEsu min, Ondu sætlega sleppa, en Saalena Fognud hreppa. Amen.

15. Psalmur.

Um Spaadoom Simeonis wtaf Christo.

Ton, Skaparinn Stiarna HErra hreinn, etc.

OG hans Forelldrar undrast þar, af hennum þad sem talad var, Simeon þaadi blessar nu, blijdur sagdi vid Mariu Frw:

Siaa þu ad þessi settur er, sumum til Falls, sem midur fer, en til Upprelsnar ødrum sen, Israels Foolk þad reinir en.

Er han þad Teikn sem mooti er mælt, marger sier vid han giora dælt, giegnum Saal þijna Sverdid hier, saarlega mun og þreingia sier.

So auglioos verdi allmargra, Innvortis Hugskot berlega. Giefdu mijn Saala Gæ-

 um

um aa nij, grandvarlega ad Efni þvi.

Undrunarlegur ollum hañ, med Undrum fædd-
ist Gud og Mañ, undrast Maria eirniñ þar, und-
arlegt Raad Guds Haatignar.

Eitt er þad, Saal mijn, Undraverdt, yfir þvi
Spaamann klagar bert, Hofud andlegrar Hyrn-
ingar, af Hwss Byggendum forsmaad var.

Sia þu ad Ritning segir hrein, sett hefur Gud
eirn fastann Stein, til Grundvallar i Zion senn, so
ad yfir hann byggi Menn.

Saal mijn ad þessu hygg þu hier, Hyrningar-
Steirn sa JEsus er; merk ad aa honum einum fast,
Endurlausnin skal grundvallast.

Einginn sær Grundvoll annann lagt, eins og
Postulinn hefur sagt, helldur enn þann sem eitt sinn
er, uppreistur; Þetta lesum vier.

O! Hvorsu græatlegt er þad þa, allmargir hon-
um steita aa, yfir hann falla og alldrei meir, aptur
komast aa Fætur þeir.

Ollir þvi tijdum Vantrw vest, þo veiti Gud hv-
ad hanns er best, verdur ad illu einu þad, ef Ogud-
lega er med hond-lad.

Heiminum Soninn sendi Gud, sie Mykkun var
ei forskulldud, so þeir hann trwa eflaust aa, Eilijfu
Lyfi skylldu n.aa.

Gaafu ei Judar Gaum ad þvi, geingu Vond-
skunnar Blindleik i, Hiaalprædis steittu Hellu aa,
hefur þad Fallid skadad þaa.

Veit eg ad þeirra Villann er, til Vidvorunar
skrif-

skrifud mier, siaadu vel til mijn Saala nu, aa Syni Guds ei hneixlist þu.

Sonur Guds JEsus settur var, syndugum mier til Uppreisnar, þegar eg flatur fallinn laa, flaaradum Heimsins Stigum aa.

Medal Ræningia rasa vann, sem ræntu mig Klædum saaraadann, særdann lietu mig liggia þar, laagt i Saurendum Veralldar.

Heimur, Diøfullinn, Holld og Blood, helld eg væri sw Illsku Þiood, er minni Hrøsun olli frekt, alldrei gat eg þad fyrri þeckt.

Enn Guds Son JEsus er saa Mann, sem upp mig reysa wr Saurnum vañ, Lioossins Arfskipti liet mig saa, lifandi Manna Jordu aa.

Liwsaste Heimsins Lausnarinn, leid af Syndugum Mootmælinn, þegar aa Jordu þoldi Pijn, og þwnga Neyd fyrir Brotinn mijn.

Rættist Simeons Saga þar, Sverdid Mariu Hiarta skar, þa albloodugann sorgfull saa, Son Guds Krossinum hanga aa.

Andlega JEsu upp mig reis, wr Andar Haaska Saalu leys, andlega Lofgiord eg skal hier, med Anda og Munni syngia þier! Amen.

16. Psalmur.

Um̃ Añu Spaakonu.

Ton, Naatturañ oll og Edli Mañs, etc.

Spaakona hiet þar Aña ein, af Assers Barna Lidi, Phanuels Dootter dygg

og hrein, dijrkadi helga Sidi, hafdi Sio Ar, i Hiarta klaar, halldid med Egta-Mañi, Meydoomi fraa, sem Frædiñ tiaa, fañst opt i helgum Rañi.

Vetur muñ Attrædt Floora Frw, feingid hafdi ad lifa, wt wr Musteri et gieck sw, um̃ þad Lucas ried skrifa, Nóottu sem Dag, med helgum Hag, hærstum Gudi þioonandi, fastadi tijdt, og bad miog blijdt, blessud i Eckiu Standi.

Þessi ad Stundu þaangad gieck, þackadi DRottni einum, med Vijsdooms Anda vitnad fieck, vel af Guds Syni hreinum, til allra þar, sem eins Hugar, eptir Lausniñi þraadu, med Hugar Sorg, i sømu Borg: Saal mijn ad þessu gaadu.

Skijrlijst Gudi giediast vel, goodri Skickan kann vallda, HErrañ ælijtur Hiartans Þel, hañ vill þad endurgiallda, þad Hioonaband, er heilagt Stand, sem heidarlega er vandad, Oflerkad, hreint, lioost bædi og leynt, med Losta-Gyrnd ei blandad.

Einmana Stand og Eckiudoom, opt fær Guds Born ad reina, enn DRottins Hiaalpar Hondiñ froom, hugga vill þau alleina, Eckiurnar hann, adstoda kann, Einstædings Saudum biarga, hanns Giædskann þijd, og Blessan blijd, breitt hefur so

vid

vid marga.

Eckiann sw sem i Sarepta, Sama-Stad atti fordum, Adstod hreppti af Elia, eptir Guds Nadar Ordum, hennar Lijfs-Biorg um̄ Maalin̄ mørg, miøg so lijtil þo væri, drygiast so vann, ad DRottinns Mann, dvaldi þar i Hallæri.

DRottinn Ranglatum hootar hardt (sem helgir Spamenn greina), upp skuli taka Eckiu Skart, Einmana hroopa og kveina, Obyriur sen̄, og Eckiu-Menn, a einum Degi verda, þad Harma Bøl, og Hefndar Kvøl, Hofmoodin̄ kann ad skierda.

Eckia þessi a Juda Jord, JEsu miøg eptir þrædi, med Bindindi og Bænagiord, blijdann Gud dijrka nadi, skijrlijf og klaar, sijn Elli-Ar, aflifdi, i Dygdum sønnum, haalldrud þar, Þolgiædi bar, þocknadist Gudi og Mønnum.

Audnadist henni Æra sw, med Augum sijnum skoda, Heimsins Lausnara helgann nu, hinum ried Fognud boda, sem væntu þar Guds Vitiunar, Þongoodir langar Tijdir, ad Heimi sie, þad Hialpræde, af Hædum veitt um̄ sijdir.

Er þad hiartannleg Oskinn mijn, Endurlausnarinn kiæri, Astvina þegar Adstod dvijn, andlega Huggun færi, Naalægd þijn mier, so naai eg hier, ad niootu Gledi Samvista, og eignast þig, sem elskar mig, um̄ Eilijfd hiaa þier gista! Amen.

17. Psalmur.

Um̄

Um̃ Helmreysu Josephs og Mariu.

Ton, Lof saung Gudi Mey Maria, etc.

OG sem þau høfdu allt fullgiørt, eins og Løgin̄ wtkrøfdu, sneru þau bædi aptur ört, i Nazareth so tøfdu; en̄ Sveirnstu̅ þar, sem vonlegt var, voox og styrktist i Anda, med Vijsdooms Frægd, Guds Nadar Nægd, nam hiaa þeim ad standa.

Ei skalltu, Saal mijn, Um̃svif þijn, wtrietta i Hwsstioorninni, fyrr enn ad Gudi G.olldinn sijn, greidir af Hendi þinni, hanns Ottinn er, til alls Goods þier, Upphaf, Fullkomnun lijka, af Gudi þa, munt frijda faa, Farsælld Blessunar rijka.

Þioonustu Drottins þu skallt fyrst, þijdlega af Hendi laata, aptur aa mooti aatti vijst, Athvarf i sierhvorn Maata, Ervidi þitt, og an̄ad hitt, sem wtkrefur Forsioon dijra, hanns Gjædsku fel, Gud mun þvi vel, til goodra Nota stijra.

Hafdu Gud æ fyrir Augum þier, allt kann hann gott ad veita, ef þu hanns Rijkis ætijd hier, aastundar fyrst ad leita, hanns bliid og hrein, Blessun er ein, betri enn Tiju Synir, i Boli og Prau, best hiaalpa maa, þo bregdist allir Vinir.

Fyrir Barninu brijn þu fyrst, blessadann Drottinns Otta, kienn þvi ad hata Heimsins Lyst, med holldlegum Syrnda Pootta, þijdann laattu, þad læra nu, lofflegt Handa Erfidi, so dagleg Brauds, og ærlegs Auds, afli med christnum Sidi.

Þu

Þu skallt vita ad þetta Tvennt, þienar riett Christnum Manni, Dijrkun Guds Orda og Dagleg Ment, Dæminn trw eg þad sanni, sw Ydian best, ef innrætest, Avoxt Blessunar færir, alldrader þad fær erfidad, sem ungur fyrri lærir.

Smeckurinn sa sem kiemst i Kier, kann eigi burtu færast: Hvad ungur tamdi i Æsku sier, olldrudum verdur kiærast: Eikann vid Christ, skal allra fyrst, inne i Hiarta-Rootum, Groodursetiast, og Grundvallast, med goodum Dygda-Hootum.

JEsus i Anda vaxa vann, med Vijsdooms Proska sijnum, stodug Guds Naad ried styrkia hann, strax i Ungdoomi sijnum; eins lijka skier, ef Barn þitt ber, i Briooste og Hiarta-Ranni, Dygdanna Sæd, Guds Giædska og Naad, giefst hinum unga Manni.

Andleg Vitska Guds Ottinn er, sem ungum byriar læra, Tignar-Ment þessa temdu þier, i Trwnni, Barn mitt kiæra; Guds Kraptur haar, þijn Ungdooms Ar, eflir i Dygdum hreinum, hann einann vid, med helgum Sid, hallt þier i ollum Greinum.

Borninn, JEsu, þa lattu Lyst, læra af Dæmi þijnu, ad helgum Dygdum Veru og Vist, veiti i Hiarta sijnu, Skinsemd og Raad, Skaparans Naad, skiæra so hreppa meigi, i hvorium Stad, þier halliist ad, enn Heiminum sæti eigi! Amen.

18. Psalmur.

Ungt

Um̃ Vitrun Josephs.

Ton, Sa friȧls vid Løgmaal fæddur er, etc.

JOseph byrtist i Draumi dijr, Drottins Engill, og sagdi: Tak þig upp skiott og halltu hijr, hiedan̄ ad snøggvu Bragdi.

Þu skallt Barnid og mæta Mey, med þier i burtu flytia, leingi þvi fresta æattu ei, til Ægyptalands vitia.

Til þess eg aptur tiaai þier, Tijmum skalltu þar eyda, Herodes hviad hyggur sier, heilagan̄ Sveinin̄ deyda.

Hugleid, mijn Saal, Guds nijta Raad, med Rækvæmd grunda hana, vill hann ecki ad Vondsku-Raad, veiti Riettlaatum Bana.

Opt hefur DRottinns Andi mig, vid illum Hææska varad, og aa Hreckvijsum Heim sins Stig, i Hættunni Lijf mitt sparad.

Enn þo Guds Ord mier æavijsi, Illt ad fordast i Heim̄i, til Vareigdar i Velgeingne, valla trwi eg mig dreyme.

Sææleysi Hollds ins gief eg Taum, giæti lijtt Skylldu minnar, fram̄leidist so mijn Æfinn aum, i Ominni Syndarinnar.

Veglega Joseph Vitran hlaut, af vijsu Drottinns Raadi, fyrir þad Jesus Fridar naut, a framendi Manna Laadi.

Neld

Reid þu þig Saal miin ecki aa, Opinnberanir sliikar, vill Gud þier ecki veita ad siaa, Vitranir Spaadooms riikar.

Spaadooma Tiiminn uti er, Ord Drottinns þetta sanna, varast ad stofni i Villu þier, Viisindinn Fals-Spaamanna.

Draum-Spekinganna Heimsku-Hoot, Hieggia skalltu meta; briota þeir Drottinns Bodum moot; blindad Saalina gieta.

Hefur Gud stoora Andstygd aa, illum Spaasagnar Liidum, Vegum Drottins þeir viikia fraa, viela einfallda tiidum.

Þu maatt vita ad er þad ein, Afgudadiirkun liika, af þvi fordast aa alla Grein, Ovitsku fremia sliika.

Vilia Drottinns þu merkia maatt, miog vel i helgum Frædum, þar vid þig hallda ætiid aatt, epter Spaamanna Rædum.

Haalf-Verk er Speki Holldsins naum, Haalf-Verk Vitsmunir allir; Heimsins Skynsemid ei gief ad Gaum, giæt þiin so ecki fallir.

Englanna Sionir ecki hier, i voru Holldi siaaum, siidar meir þessa Vegsemd vier, ad Vilia Drottinns faaum.

Myrkranna Engill, merk þad vel, Monnum kann Svika leita, megnar hann opt med Illsku Þel, i Engil Liooss sins sier breyta.

Samuels Kyrtli klæddur hann, kom ur Iordunni fordum, Konunginn Saul so kvedia vann, med

med kolldum Styggdar Ordum.

Konginum var Gud vikinn fraa, villdi ei Ansvar giefa, Drauma ä fieck ei nie Sioonir sia, so fiell i Vijl og Efa.

Þess vegna Satans Svikinn lioot, Saalu hůs bleckia giordu, fiell hann so aa sitt eigid Spioot, Andvana datt ad Jordu.

Forda mier, Drottinn, Diofuls Slægd, og Drauma Villum leidum, Saal minni veittu Hugarhægd, med Hiaalprædis Krapti greidum, Am.

19. Psalmur.

Um Reysu Josephs og Mariu til Egyptalands.

Ton, Olldungar Juda Annars Dags, etc.

UPPstood Joseph vid Ordiñ tied, ad sier took Frw og Barnid med, aa Naattar-Þeli þa til Sañs, med þeirra Fañs, afram hielit til Egyptalands.

Til þess Herodes Dauda doo, dvoldu þau bædi i Egypto, Ordid Drottiñs þar uppfylltist, sem aadur vijst, Hoseas Spaamann hafdi lijst.

Egyptalandi eg hef fraa, Astkiærañ Son miñ kallad aa. Vid skulum, Saal mijn, Efnid Eitt, wtmaala greidt, eins og Naad Drott-

Drottinns þad fær veitt.

Utlegdar Sokinn a mier laa, eilijfu Dijrdar-Landi fraa, saarann fordæmdra Samastad, og Sorgar-Bad, med Syndunum hafda eg forskull-dad.

Flootta-Madur eg heita hlaut, Heimsins raasadi Svika-Braut, Egyptalands eg Prældooms kar, og Prautir bar, yfir mig dundu Eymdirnar.

Vitiadi JEsus milldur mijn, mæddann leysti af slijkri Pijn, Prældooms Hwsinu frelsti fraa, og flest mier þaa, Hiartpræðis Bwstad Himnum aa.

A eg, minn Gud, ad þacka þier, Prældooms Oki nu af Herdum mier, kippt er i burt, enn kvittud Ønd, vid Kvijda-Bond, frelsadi mig þijn Hægri Hond.

Son þinn i Utlegd senda riedst, Samvitskann mijn og Hiartad gledst, af þvi eg vona eflaust hier, vor Augsyn þier, vijsir i Utlegd alldrei mier.

Mier er þad fyrir minnstu þaa, mig þo Verolld-inn giori hriaa, Utlegdar Tijminn eitthvort Sinn, mun endast minn, þegar uppbyriast Eilijfdinn.

Israels Foolk i Egypto, vid undra þwnga Kosti bioo, Utvalldi Gud einn mætann Mann, sem Mwsa þann, leiddi brædlega burt þadann.

Þessi var Moses hijr og hreinn, Herrans Þienari dyggur einn, Guds Bornum vegleg Frelsi fieck, fyrir þeim gieck, yfir umm Hafsins breidann Beck.

Sonur Guds, Moses annar er, med ollum Rietti Nafn þad ber, Prældooms Kvolum oss kieppti

af, og kvittun gaf, þurkadi riett hid rauda Haf.
Undann Guds Bornum gaanga ried, gegnum Reidinnar Hafs-Flooded, Belials skelsdu Becker hann, þa Banvænann, Kroßinns af-swpa Kaleik vann.
Er nu Hafs-Diwpid uppþurkad, alldrei kann oss ad dreckia þad, saum vier þurrann Farveg þar, sem Floodid var, frelstir wr Grifiu Glotunar.
Augliisti JEsus Elsku þa, Utlægur giordist Landi fraa, strax a Omaala Alldri þar, sem aaminnst var, Einsamall Præl doom Ok id bar.
Enn þu skallt Saal miin ad þui gaa, Egyptalands fyrst Kvolum fraa, af Gudi kollud eitt Siñ ert, Utvalinn bert, forgefins er þad ecki giert.
Laat þig ei aptur langa þar, fraa Landi Drottinns Goodsemdar, til Kiot-Katlanna og Kvala-Banns, þess Kwgarans, Yfir-Herra Egyptalands.
Hofdingi þessa Heims er þad, sem hafdi hier hwid Kvalastad; Minnstu einninn hvad merkia hier, Kiot-Katlarner, Vellysting Holldsins viist þad er.
Christur moladi Hoggorms Haus, wr hordu Faangelsi slapp eg laus, keypti mier Værd og Fridar Froo, fyrir mig doo, wtleiddi so fraa Egypto.
Fyrst ad eg þadann friaals er nu, fyrir þig Drottinn, minn JEsu, Inngangur Liifsins opinn staar, miin Ondinn klaar, siingi hier Lof um eiliif Ar, Amen.

20. Psalmur.

Um̃ Barna-Mord Herodis.

Ton, Allfagurt Lioos, ɔſs byrtiſt brædt, etc.

PEgar Heredes heyrdi þar, hefdu hañ gabbad Vitringar, fylltiſt af Grimd og Forſi med, Fiölda Herlids wtſenda ried.

Oll Sveln-Born Liſi ſvipti hañ, sem i Betlehem Tijma þañ, Tvævetur voru og yngri eñ, eins um̃ oll nælæg Hierøden.

So sem hañ fordum Falſi med, af froomum Vitringum merkta ried, um̃ Fædingar Tijma Frelſarans, Fordæmañleg var Breitni hanns.

Andſtyggilegur er med Sann, i Augum Drottinns hvor ſæ Mann, sem ad Mordingia Sverdid ber, og ſaklauſu Bloodi wtheller.

Blood hinns Riettlæta hroopar hætt, Hefnding af Gudi Dag og Natt, med Ognar Brædi yfir þann, sem aa ſig Blood-Skulld ſafnar vann.

Cain hyrdti ei um̃ Herranns Ord, Heiptugur framdi Brodur Mord, Abels Riettlæta wthellt Blood, uppæſti Drottinns Hefndar Mood.

Nær sem þier ſtijgur Brædi i Briooſt, bid þu Drottinn þinn ſtilla Piooſt, aptra þier fialſum

allra mest, Jllrædid so ei framkvæmest.

Margur i Brædi Verk þad vann, sem villdi seginn Ogiort hann: Seiñ til Reidinnar siertu þvi, so þier ei steipir Vanda i.

Þoótt ad þier giori Menn a moot, mundu ad stilla Heiptar-Root, Hefndina Gudi giefa ber, gleim ei hvor DRottinns Riettur er.

Of flioott Braadrædi wt ef brijst, opt kiemur fram hvar skylldi sijdst, Saklausann alldrei erta skallt, annars verdur hanns Giedid kallt.

Bloodgijrugir med Svika Sid, sitt fær ei haulfnad Lijfsins Mid, Reidinn afskræmir Sinni og Saal, Særheitt upptendrar Vijtis-Baal.

Herodes framdi Vondsku Verk, var hanns Jllgyrninn helldur sterk, Saklaus Born Lijfi svipta ried, svall af Reidinni Hreckvijst Gied.

Saklaus, minn JEsu, varstu vijst, Vielrædi hiaa þier fundust sijdst, eñ þier Herodes ætlar Pijn, Ung-Borninn lætur giallda þijn.

Eg veit ad þu ert einn med Sann, Endurlausnari Gud og Mann, fyrir þijns Ungdooms Eymd og Pijn, Ung-Borninn laattu nioota þijn.

Þoottist Herodes vita vel, med Walldi ef lieti slaa i Hel, Borninn nalægum Aldrum i, ei mundi JEsus sleppa frij.

Urdu hanns Raad ad aungvu þar, Onijtti Gud þad Heimsku-Par, Endurlausnarinn um þad Skeid, a Egyptalandi Saklaus beid.

Sæ sem a DRottinn setur Traust, sæll og hoolpinn

pinn er Efalaust, HErrans vardveita Hondinn kann, fra Hættu og Slisum Gudhræddann.

Ecki var kominn enn sin Tijd, a hvorri JEsus fyrir Lijd, utfossa liet sitt blessad Blood, Bidlund Hierviştar yfirstood.

Gud hefur Beigi Otal enn, Ogudlega ad hindra Menn, oll sinna Barna Hosud-Hær, HErrann fær talid sijd og Ar.

Mooti honum ei megnar par, Magt og Stijrkleiki Veralldar, hanns Vilia einginn hindra kann hvorki Engill nie nockur Mann.

Eg veit ad Skiepnann ecki nein, a veitir mig nie giorir Mein, þegar ad Hiælpar-Hondin þijn, hlijfir mier, Gud, med Krapti sijn.

Abyggiu minni eg vil Þvi, uppa þig varpa Truinni i, Grædarinn JEsu Giædsku or, giefdu mier sæla Burtu-For! Amen.

21. Psalmur.

Um Sorgar-Opid i Rama.

Ton: JEsus Christur a Krossi var, etc.

HEyrst hefur Kall a Hædum þar, Harma-Raust Ops og Kveinunar, sem Spæmann seigia nædi, Rachel Sorg mikla i Sinni bar, Sona Missirin þrædi.

Huggast vill ecki i Hormum sijn, Hiartad fyllist med Angurs Pijn, af þvilikum

wtgiørt helldur, um̃ burtu dæiñ Børn-
iñ sijn, Sæl þad Sorgluñt velldur.

Vid skulum, Sæl mijn, um̃ þad eitt, ockur til Lærdooms þeinkia greidt, hvorsu ad HErrañ sæti, vid sijn eiskuleg Børn sær breitt, bædi i Sorg og Medlæti.

Vijst er Holldinu þient med þvi, þegar þad nijt-ur Sorga frij, Gledi og goodra Daga, Harmkvæli rata ei villi, sem Ondinni best þo haga.

Margur þa hreppir Medlætid, Mystun DRottiñs ei kañast vid, sem øllum allt gott veitir, helldur med vondum Synda Sid, siaalfann Gud tijdt æreitir.

Medlæti þegar giefur Gud, gleymir Náttúrann forbliñdud, Þacklæti gott ad greida, sem Hiartans Elska hreintrwud, honum æ frañ ad reida.

Oftraust Velgeingninn upptendrar, æfvsir Holld til Metnadar, so Giafarans giætir eigi, DRottinns Velgiørning vanbrwkar, sem vitnast æ Hefndar Deigi.

Optlega Gud sijn Børninn blijd, bera lætur þvi Sorgar Strijd, med Angist, Eymd og Trega, Trwudum jafnañ lijknar Lijd, þo lijest marga Vega.

Af þvi skallt, Sæl mijn, þeckia þu, þig hefur DRottinn kiæra nu, og hijrt i Hoosi agar, Þolgood um̃ber, med þijdri Trw, þoott komi Hrygdar Dagar.

Sorg-

Sorgadi Rachel Sona Deyd, sijna klágandi Angurs Neyd, hun vill ei huggast læta; ef sömu hittir Harma Leid, hooflega skallt þu græta.

Børn og Astvini Gud þier gaf, giora mæ hann þui siælfur af, sem honum liwfast lijkar, Þolinnmædina helga haf, hun bætir Raunir slijkar.

So var Jobs fordum Sinni vart, þo sitt Afkvæmi og annad margt, med Sorgum missa nædi, sem DRottinns Barna er til Art, allt leid i Þolinnmædi.

Ei skallt þu þeinkia ad wtgiort sie, um Ast-Meñi þijn þo burt deye, fra Heimsins Vistar-Veru, signad hreppa þeir Sælgiæte, hia sialfum DRottni eru.

Von hinns Ranglæta wti er, þa Æfinn vesæl hverra fer, enn Riettlætra i Blessan blijfur, Herrann til Lijfs þa heimfærer, og Hormungar burtudrijfur.

Syrg þui ecki so sannhelgum, sie kippt i burt fra Eymdunum, DRottinn þeim Gladværd giefur, med øllum sijnum Utvølldum, i andlegu Skarti vefur.

Ei hefur nockurt Auga sied, einginn fyrri þad heyra vied, nie þeynkia þar um kunni, hvilijk Vegsemd þeim verdur lied, þa vakna i Uppr(isunni).

Endast þa Hrygd og Harma Kvein, heyrist ei Sorgar Raustinn nein, a Hædum Himna Rañs, Utvallda hendir eckert Mein, Ord DRottins þetta sanna.

O! JEsu gief mier Gledi þa, nær gánga ve eb
eg Heimi fraa, aa ſijdſta Æfi Kvolldi, ad mætti eg
ſælaſt ſiña og ſaa, Fognud i Himna Velldi! Amen.

22. Psalmur.

Um Dauda Herodis.

Ton, Giædſtu Guds vier prijſum, etc.

ENN þa Herodes hafdi, hardraadur
kañad Deyd, Engill Guds ei vid taf-
di, aptur uñ ſama Skeid, i Draumi byr-
tiſt braatt, Joſeph, og ſagdi ſijdañ, Svein
med ſier taka frijdañ, og Moodur hañs
einninn aatt.

J Jſraels Land ſkollt leita, Lydnum
Egyptſka fraa, hiedañ til Heliar Reita,
horfiñ er Ovin ſaa, ſem eptir ſæktia vann,
Lijfenu Sveln ad ſvipta. Svo giordi Drott-
iñn typta, arganu Jllrædis Mann.

Saal mijn hier merkia maattu, Magt Guds og
Riettlæti, er hann aa ymſa Haattu, auglioosſa lætur
ſkie, med hordum Heſndar Sid, aa þeim ſem illa
breita, og eptir Straffinu leita, enn kañaſt ei Verk
ſijn vid.

Dauda Herodes hreppti, herfilegann uñ ſijd,
Rijkiſins Raadum ſleppti, ſem Roomverſkum fieck
af Lijd, aadur til Umdæmis, enn ſtioornadi allt of
illa, opt giordi Fridnum ſpilla, med Hrekvijſi

Hard-

Hardsinnis.

DRottins Ovinum ollum, eins lijka gänga kann, Oluckunnar Afollum, yfir þaa steipir hann, þegar þeir þeynkia sijdst, enn Gudhræddir Gledi hliota, goodrar Umbunar niota, til Huggunar Hrygdinn snijst.

Ef þier er illt i Siñi, athugaverdt' er þad, Hefnd Drottins hafdu i Miñi, huxandi um̃ Kvala Stad, hvar þu wttaka att, Laun fyrir liota Hrecki, laat þu þig villa ecki, svikulann Satans Maatt.

Fijsi þig Gott ad giora, Gudi til Þægdar nu, laat þier Uppvakning vera, Verdlaun sem hreppir þu, af DRottinns dijrri Naad, sem Kaupid good-umgreidir, og Gudhræddra Sorgum eidir; þau bid eg rækir Raad.

Allar Athafnir þi[...]aar, allijtur Gud og sier, hardar Hootanir sijnar, hrijna lætur aa þier, ef þu hañs Giædsku Gied, misbrwkar vijsvitandi, med vondu Glæpa Standi, þad hefur þraavallt skied.

Þoott ad Guds Þoliñmædi, þyrmi um̃ Stund og Tijd, seirna hanns brennur Brædi, ef Boot finst ei hiaa Lijd, mijn Saal þad mundu riett, Avöxt ef aungvann giefur, Oxina DRottiñ hefur, til Roctar Trienu sett.

Eikinn sem aa sier hafdi, ei nema Blodinn toom, þa Frelsarinn Fædu krafdi, fieck þann Riettlætis Doom, alldrei skal Avöxtur, wt af þier optar spr-etta, eptir hanns Talid þetta, vard hun visnud og þur.

Hætter vid margur meigi, miñ DRottinn, Eikur fiaa, er aa Uppſkieru Degi, Urſkurdinn ſama ſaa, af þvi ad oſ-ſein var, Ydrun og Umboot ſaña, enn Ydkun ſiifelld Glæpanna, allt til Endalyktar.

Eins og þa Oxinn ſnijdur, Eikur og Skoogar-Tre, Hefnd DRottinns hardt ad rijdur, honum ſem freſtade, Lijfernis Lagfæring, þa eirn Gud eptir þetta, med Ogn og Reidi þietta, ſijdarſta ſetur Þijng.

Margur vill lifa leingi, vid Lyſtir Veralldar, og þoott hann frekann feingi, Freſt, ſem Ninivitar, alldrei ſamt ydraſt vañ, þaangad til dapur Daudi, droo hañ Heims fraa Audi, nær þvi ſem naudugañ.

Vel þo i fyrſtu falli, fyrir þeim Illgiornu, einginn þad Audnu kalli, þvi opt ad Hendingu, yfir þaa Ogiæfann, ſnogglega i Haſti hrapar, og hreckvijſum, Alldur ſkapar, hendir þad margann Mann.

Vallt er, miin Saal, ad ſofa, i Syndum og Uggleyſi, þvilijkann Daudans Doſa, Dioful-ſins Hreckvijſi, ſetur i Sinnis Reit, hiaa þeim, ſem þeckir hreina, Þioonuſtu DRottins eina, giorir þo verr enn veit.

Saa lifir beſt i Blooma, ſem bijſt vid Ar og ſijd, hreckvijſum Heims Oſooma, hafna, ſo Daudans Tijd, Ovorum ecki hann; griipi i giordum Syndum, og Galinnſkap Holldſins blindum, Saal miin haf Setning þann.

Gief mier lijfſ Lauſnari, ad lifa ſparlega hier, ſo burt i Fridi fari, nær Fiorid lokſins þver, Guds

Barna Grida-Stad, Ond minni untu ad finna, innleid til Bygda þinna, Amen, mijn Ost er þad! Amen.

23. Psalmur.

Um Heimreisu Josephs ur Egyptalandi.

Ton, Lof saung Gudi Mey Maria, etc.

JOseph took med sier Barnid bráadt, og Brwdur Dygda-giarna, heimleidis aptur hiellt i Att, til Herads Israels Barna, þar Fregnir hañ, heyrdi med sañ, ad Herodis Arfi riettur, Archelaus, ad Illsku frws, yfir Juda var settur.

Þess vegna eckl þordi hañ, þaangad Hælis ad leita, DRottiñ honum i Draumi vañ, vijra Raadstofun veita, sneri þvi ört, eptir þad giørt, i Galilæa Sveitir, sier feck med Hrad, þañ Sama-Stad, sem ad Nazareth heitir.

Þañiñ framkom hin forna Spaa, sem fiñst i helgum greinum, Nazaræus hañ nefnast aa. Nu i Mañdoomi hreinum, heilogum þo, honum i bioo, hæleitur Guddooms Kraptur, þvi skal, mijn Saal, Þaankinn og Maal, til þessa hverfa aptur.

Nazaræus Guds Son er saa, sannur Herra og DRott-

Drottinn, bloomlegur Kvistur kallast mæ, af Kyni Jesse sprottinn, ber Avöxt hrein, sw blessud Grein, betri enn Alldinn-Vidur, Hunang draup af, þeim Hiaalpar Staf, Huggun og Andar Fridur.

Adur Gud Lijd siñ Israel, af Egypto kallandi, plantadi hann sem Vijn-Trie vel, vænu i Canaans Landi: Eins JEsus hier, heim aptur ser :(Hoseas þar um sagdi:) Pad Vijntried mætt, sem Bol fær bætt, og Blessan oss til lagdi.

Pu hefur Saal mijn, þessu Tre, þveginn med Skijrnar-Badi, innplantast fast, i Ellkunne, eirn Gud so tilskickadi, þess vegna nu, nefnast ættu, Nazaræus med Sooma, Avexti ber, audsyn æ þier, andlegann Dygda-Blooma.

Ef ad Kvisturinn aungvann ber, Avöxt med Grooda fliootum, verdur hann skiott, sem von legt er, Vidar hoggvinn fraa Rootum, i Elldi þa, uppbrennast mæ, einginn Boot finnst vid slijku, Guds Hiaalprædid mier varni vid, Voda-Straffi þvilijku.

Pu skallt og vita þyrmt var sijdst, þeim Nættúrlegu Kvistum, þegar Judar med Vondsku vijst, villtir fordæmdu Christum, hardlega þa, Hefndiñ fiell æ, Heidnir Lijdir þad giordu, rupludu Torg, enn breida Borg, brutu nidur ad Jordu.

Eigann hid rotna Alldin-Tre, Avöxt goodañ ad færa, siertu daudur i Syndinne, sijdst mættu Gudlegra, Frum-Grooda þeim, og frijdum Seim,

sem

sem fagrir Kvistir bera, Groodurlaus Eik, gømul og veik, gagnlaus hlijtur ad vera.

Eins bid eg DRottiñ af þier nu, med Audmykt vesæll Madur, gief ad eg sie i sannri Trw, sialfs um þier innplantadur, og beri klaar, um Æfi-Ar, Avexti Gudrækninnar, þar til med Priis, mier veitast viis, Verdlauninn Trwarinnar! Amen.

24. Psalmur.

Uñ Arlega Reysu Forelldraña JEsu til Jerusalem.

Ton, Fadir vor sem aa Himnum ert, etc.

ARlega Joseph Meyu med, til Mustiris gaanga ried, þegar ad Paaska-Haatijd hrein, halldiñ var eptir Laga-Grein; Guds Dijrdar jafnann giættu mest, giørdu hvad honum þocknadest.

A settum Tijma til so bar, Toolf Ara þegar JEsus var, Helgi-Dags Gaungu hoofu þa, Heimili sijnu burtu fraa, til Jerusalem vissañ Veg, var þad Sidvenia Haatijdleg.

Mijn Saala, þar um þeynkium vid, þegar Gud wtgaf Logmaalid, um Sabbats Dag og Helgi-Holld, hörd ælyktadi hann Sekta-Giolld, seim kanna ættu yfir þa, er Ordi Guds sier kasta fraa.

Sæ sem er Herra Hvijldar-Dags, hefur þier liett

lient til Vinnulags, Sex Viku-Daga virka hier, enn valdi einn til Dijrdar sier, þennann vanhelga ecki ætt, annars mætir þu Heфndum braadt.

Hætijdis Daga ræktu riett, sem Raads-Menn Christninnar hafa sett, Drottinn wtheimtir af þier þa, Aftar-Ged sitt ad minnast aa, lættu þvi ecki liggia i Ólie, Lofgiord, Packlæti og Gudrækne.

Glediileg Joola-Hætijd hier, Herranns Fædingu kunngiörer, er þvi skylldugt ad offrir þu, Andlegri Lofgiord, Saal mijn, nu, fyrir Giædskunnar Goodsemd þa, Guds Sonur Manndoom took sig aa.

Önnur Stoor-Hætijd er sw vijst, sem Uppnisinn bodar JEsum Christ, Sigur-Hofdingia sönnum þa, Sigur-Hroos Andlegt færa maa, vañ hann Diöful og Vijtis-Neyd, Valldinu svipti bitrann Deyd.

Mundu og Hætijd Pridiu þa, þegar Guds Sonur Himnum fraa, Heilagann Anda sendi siñ, Sanntrwadra i Hiörtunn inn, stærstu Hætijdir þessar Priaar, þier ber ad hallda sierhvort Ar.

Adrar smærri sem Arlega, iñfalla medal Christenna, med jöfnum Heidri akta ætt, Andlega i Drottni gior þier kætt, Ordi Guds hlijd og heyr þu vel. Helga Sidveniu þetta tel.

Minnstu aa David Drottinns Mann, Daglega þarvid gladdist hann, ad meiga gaanga Guds i Hws, giörandi Packir Dygdafws. Allt eins þu lijka siñud siert, Saal mijn, og þessa miñug vert.

Eñ

Enn þu skallt giefa Gaum ad þvi, þo gángir vitugg Kyrkiu i; Synd er mikil ad sitia þar, ef Saalinn ecki þeinkir par, eptir Guds Dijrd og Ordum hanns, sem utgaanga af Munni Kiennimanns.

Gaanger þu fram i Gaaleysi, sem gleimannleg-ur Heyrari, aattu skilid ad Ord Guds þad, er aad-ur numdir i helgum Stad, dæmi þig loks aa Degi þeim, nær Drottinns Reidi straffar Heim.

Lifir af Braudi Saalinn sijst, sijna hefur hun Næring vijst, af Ordi Guds og Anda hanns, sem aavaxtast i Hiarta Manns, ef soddann Vokva sinnga maa, Sadningu nooga fær hun þa.

Opt og tijdum med Munni Mann, mægur DRottinn naalægiast kann, enn Hiartad þo og Hugurinn, hvarflar ei til Guds nockurt Sinn, slijkum haalfvolgum Hræsnurum, Herrann vill skirpa af Vorunum.

Þennan varastu, Saal mijn, Sid, sie bædi Maal og Hugskotid, i sannri Dijrkun samfara, soddann Rootgroinn Alvara, Gudi Prijsemum giediast best, gagnar Saalunni allra mest.

Flapur Munnsins og flaraadt Gied, forsmaair Gud og hatar med, hann vill ad þu siert hreinn og klaar, hönum þioonandi sijd og Ar, einskiæra Myst un ollum hann, af einlægu Hiarta veita kann.

Jaata maa eg þad JEsu min, Jeg er stoorlega vangiætinn, þvi verr, ad Hiartad of-kallt er, opt þegar Raustinn hreifir sier, vona eg, Drottinn, þo aa þig, þinn Anda laattu verma mig, Amen.

25. Psalmur.

Um̃ þad, þegar Forelldrarnir søknudu Barnsins aa Leidinni.

Ton, Skaparin̄ Stiarna Herra hrein̄, etc.

ENN sem þeir Dagar Enda faa, aptur heimleidis geingu þa, i Jerusalem epter var, Ungur Jesus og dvaldi þar.

Han̄s Forelldrar þar hugdu ei ad, helldur fulltrwa meintu þad, han̄ mundi Selskaps Hoopnum hiaa, honum þo lijtid bæri aa.

Mætur Joseph og Maria, medal Frænda og Kun̄ingia, leitudu han̄s, sem lijklegt var, Lundinn beggia þvi hriggdist þar.

Aflokid høfdu eins Dags Ferd, aadur en̄ sw var Leitin̄ giørd, þegar han̄ fundu ecki en̄, aptur til Borgar relstu sen̄.

Heidurlegt Dæmi hafa þar, hvorier Gudhræddir Forelldrar, Afkvæmi sijn ad annast riett, wtheimtir soddann Hioona-Stiett.

Yfir Verølldar fagurt Froon, fyrstu setti Gud Ekta-Hioon, mællti fyrir hanns Milldinn̄ hær, ad marafalldast skylldu Jørdu aa.

Afkvæmis Rækt og Elsku þvi, inngaf hann þeirra Hiortunni, Adgiætslu Vakt og Varatekt, vijst heimtir Drottinn af þeim frekt.

Hinar Skynlausu Skiepnurnar, med Skickun sinnar Tegundar, leggia ei stoora Vanrækt vid, vakta helldur sitt Afkvæmid.

Miklu ædri er Madurinn, mentadur vel med Skilninginn, honum ei ætla minna mäa, mikid vardar um Skylldu þa.

Goodum Forelldrum Angur er, nær illa Börninn hegda sier; goodri Skickun ef giæta ad, Gledi Tvofalldrar aflar þad.

Fadirinn Tarum flijtur i, Fordiörfun Barnsins velldur þvi, Moodirinn Saarañ grætur good, geingur þad so hiaa hvörri Þiood.

David harmar sinn dauinn Son, deya vill fyrir Absalon; Jacob særist af Sorgar-Pijn, ef sinn skal missa Beniamin.

Sunamitis med saarann Mood, Swtir bar fyrir einka Jood, lagdi i Kiolltu siukann Svein, syrgia giordi hanns Dauda Mein.

Skiedi hier eins og aaminnst var, Astrijkir JEsu Forelldrar, söknudu Barnsins Sorgbitinn, af Swtum fylltist Hugurinn.

Mikil var Sorg ad missa þann, sem Missir allann bæta kann, Harmar þvilijkir heimsocktu, helgann Joseph og Mariu.

Hendi þig sama, Saal mijn, nu, Sorgfull ad JEsu leita þu; sa sem hann missir, missir allt, Manna Fullsælingid reinist valt.

Þegar ad lukkuskin skallt hier, Þrældooms sinn vid Tiallbuder, gaunga Veg allrar Veraldar

ar, vel þu JEsum til Samferdar.

Sw er hin mesta Sœlar-Neyd, ad sakna hañs œ þeirri Leid, og Oviist hvört þinn Andinn kann, ápturſnwa og finna hann.

A þeirri Stundu eg þig bid, ei mijna Sœlu ſkil-jer vid, Drottinn JEsu, sem dooſt a Trie, Dauds-inn er þa minn Abate! Amen.

26. Psalmur.

Um Leitina eptir JESU.

Med sama Lag.

MInnunst vid Saal mijn enn þar œ, sem œdur fyrri hvarf eg frœ, Liwsir Forelldrar Lausnarans, leitudu strax þa sakna hañs.

Þeinktu hann væri œ Veiginum, hiœ Vina-Foolki og Nœfrœndum, Goodum Selſkap þvi vanur var, visſu þad og hanns Forelldrar.

Lœttu ei Barn þitt veniaſt vid, vondann Sel-ſkap og Hreckia-Sid, af þvi ſpilliſt hinn Ungi Mañ, Odygd og Glæpi nema kann.

Gudhrœddra Sid og Samfelag, ſiœ til hann ſtundi Noott og Dag, mikid gott hann þar odlaſt af, Athugaſemd œ þeſsu haf.

Þoott hann med goodum goodur ſie, Gudlauſ-ra Manna Hreckviiſe, til Vondſku tijdum venur þann, sem velur ſier Selſkap þvilijkann.

Sida-Spillir er Samtal illt, Son minn ef þet-ta fordaſt villt, goodann Munn-Sofnud ven þig

vid,

vid, varastu Last og Bak-Talid

Hid vonda Tijdum audnæmt er, inn i Hiartad pad smeigir sier, peir elldri gaanga Gyrndum i glæpist Barnid a Agni pvi.

Natturann Holldz er nærsta treg, ad nema sannann Lijssins Veg, goodur Vani po giorla kan, ad giora Ungdoominn Sidprwdann.

Undann ad gaanga ættu peir, sem Arum safnad hafa meir, af peim lærir hinn Ungi pa, allmikid petta stoda ma.

Sidferdi gott ef Barn pitt ber, Blessunar Drottinns aflar sier, goodrar Skickunar Gud er han, giæta skylldi pess sierhvor Mann.

Laangtum betur enn Lærdooms Ment, soos Eftirdæminn gieta kent, hvad Augunn lijta, optast nær, Inngaang i Barnsins Hiarta fær.

Hasist pu Lastlegt eitthvad ad, ei laattu Barnid horsa a pad, Gott pegar nockud ydia ma, Adferdina pad laattu sia.

Ei veitst pu nema eitthvert Sinn, Avoxt færi sa Sidvaninn, Og Barnid eptir breiti pvi, sem heist er pijnu Fari i.

Nær Drottinns Ord er hast um Hond, hellst sieu Borninn til pess vond, ad hlijda Lestur helgann a, hyra kunna pau um pad pa.

Andi Drottinns sem Ordinu, æsamt byggir i Hiartanu, po einginn petta merki Mann, Menta hrs innra Barnid kann.

Af pvi spretta peir Avexter, sem ytra giarnann

hreifa sier, Andinn smaamsamann eikur vid, in̄ til
þess Barn er fullordid.

J þeirra Hoop, sem þennann Sid, þraavallt
Kostgiæfnir hallda vid, viliandi Barn þitt vera
laat, vandlega haf aa þessu Gaat.

Barnid ef Tiidum venst þar vid, verdur þad
loks ad hvorndags Sid, Gudhræddra Selskap
siidann i, sannlega maatt þu leita ad þvi.

Bid eg JEsu, ad Børninn mijn, Barn Æsku
mættu nioota þijn, sannra Guds Barna Sam-
neyti, sie þeim til Reidu i Dyrdinni, Amen.

27. Psalmur.

Um̄ Samtal Christi vid hina Skriptlærdu i Musterinu.

Ton, Hærsti Gud Herra milldi, etc.

EPtir Priaa Daga dijran̄, Drottin̄ i
Musteri, fundu med Huga hijrann, han̄s
blessud Astmen̄t, Fedran̄a midt aa milli,
Maal þeirra hlijddi aa, vondra þo Flock
ei fylli, frooda spurdi med Snilli, hvør
Man̄ þad heyrdi og saa.

Undrudust allir þetta, ad-daaдust Sv-
orum han̄s: Aungver þo epter frietta, Alvitsku
Frelsarans: Meintu hann mundi vera, Madur en̄
ecki Gud, Spurningum skiirt wr skera, Skilning
ecki til bera: Þvi Vitskan̄ var vantrwud.

Frelsz-

Frelsarinn fræddist eigi, þo frooda spyrdi hann, Helld eg vijst meina megi, muni hann Tijma þann, spurt hafa ad Spaadooms-Greinum, sem spialla Ritningar, Messia wt af einum, og hanns Guddoomi hreinum, hvorn Foolk ei þeckti þar.

Til þessa lijtid logdu, Lærifedurnir þaa, Timbur-Manns Son hann sogdu, seirna ef minnst var aa, lasta hans Guddoom giordu, gaafu þad Lijdnum inn, med Prioostsku Hiarta hordu, hann væri eirn aa Jordu, Fals-Manna Foringinn.

Skrifternar þoott þeir þeckti, þad var samt undraverdt, ofmiog þa Blindninn bleckti, blijdum Guds Syni þvert, jafnann afneita naadu, nærsta tregir i Lund, sijns Andargagns ei gaadu, gooda Kienning forsmaadu, nyttu ei Naadar Stund.

Af þvi ad ecki hafdi, aa Bækur JEsus lært, Alþijdann Andsvars krafdi, i Spurs-Maal gat þad fært: honum hvadann ad kiæmi, Hygginda Vitskunnar? Uppaa hans agiætt Næmi, ei þoottust finna Dæmi, hiaa odrum einshaattar.

Optar enn Einusinni, uppfræddi JEsus þar, lagdi æ minni og minni, Mugurinn Tru þar aa, hneixludust hryggilega, aa HErranum Christo þar, med Hiartans Heimsku-Trega, hæddu hann marga Vega, og aareittu allstadar.

Johannes fyrst þaa fræddi, um Frelsarann JEsum Christ, wt af Ritningum rœddi, Rodd hanns-miog vijdfrægdist, Riettlætis Veg nam vijsa, villdu ei Judar þo, eptir hanns Ordum hnijsa,

uppaa mooti þeim riisa, Prioortskañ i Þanka bioo.

Hier trwi eg HErrañ geingi, aa Hoolm vid Juda fyrst: Striid þo ei stædi leingi, strax af þvi vitnadist; hann mundi hina vinna, ef herdti nockud aa, mooti þeim Forsvar finna, Flaattskap þeirra ei siña; sem Gudspioll greina fraa.

Trwa vil eg Otregur, Tign þinni JEsu klaar, eingietinn, elskulegur, ertu Guds Sonur haar, Fodursins fagur Lioomi, friidasti Monnum hiaa, þiñ Priis aa Hædum hlioomi, i Heiminum Lof þitt roomi, allt þad sem anda maa! Amen.

28. Psalmur.

Uñ Samtal Christi og Mariu.

Ton, Seldi Pilatus Saklausañ, etc.

PAA Hioonuñ Son Guds saau riett, sitia i Kyrkiu tuñ, hnickti þeim vid, eñ Lund vard liett, þvi Lærdooms Stiett, æfdi med Ydkunuñ.

Maria sagdi so til hañs: Son miñ, þvi giørdir þetta ? vid hefum leitad laangt til lañs, med dapruñ Dans, til þiin ei feingum frietta.

Helgum Joseph og hlirri Frw, HErrañ ried Andsvar veita: hvoriu giegnir þid hafid nu, med holla Trw, harmandi giørt miin leita?

Vissu þid ei mier vera bar, i Verki op-
 inberu, þeim Hlutum frekt til Fyllingar
 og Framkvæmdar, Fodur mijns sem ad
 eru?

Adur Maria Angur hlaut, unga JEsum þrey-
 andi, enn nu Gladværdar Yndis naut, unnin var
 Praut, aptur sa hann lifandi.

Guds Barna Kior þad eru enn, optlega i Ver-
 olldinni, eina Stund mædir Angisteinn, og adra
 senn, aptur er gladt i Sinne.

Deyda og lijfga Drottinn kann, daglega þann-
 inn breitir, um lijtinn Tijma hryggir hann, og hrell-
 ir Mann, Huggun eptir ꝏ veitir.

Riettlæt Maria reindi þad: Raunamood ꝏ-
 vijtadi, æstkiærann Soni sogdum Stad, fyrir sin
 Verknad, sig JEsus forsvaradi,

Hanns var ad sonnu Moodir Mey, Moodur-
 Riett hafa villdi, Hlijdninnar giætti; Og hier vid
 ney, hann sagdi ei, hitt kvad i meira Gylldi.

Monunum Drottinn meiri er, i Makt og Kraf-
 ti hreinum, Honum þvi framar hlijda ber, þad ho-
 sum vier, heyrt i Ritningar Greinum.

Af sijnum Fodur sendur var, Son Guds i Ast
 og Milldi, fyrir þvi einu allstadar, Umsorgun bar,
 Eyrindid rekast skylldi.

Pad var ad leggia Lijdnum Braut, til Lijfs og
 Dijrdar Vista, þess vegna Christur Hormung
 hlaut, og harda Praut, i Heiminum vard ad gista.

Fodur sins Vilia framkvæmdi, frelsadi Menn

a Jördu, yfirvann Deyd og eilijft Spie, andvana a Tre, aflauk þvi Strijdi hordu.

Ecki Maria undirstood, Ordiñ er JEsus sagdi, helldur þau Svörinn greina good, sem Geimslu Siood, Gullvæg i Hiarta lagdi.

Þeynkt hefur eptir þessu fyrst, i Þeli Vitsku rijku, þar til Ritning sem ræddi uñ Christ, vel vitnadist, og verda took Raun a slijku.

Spaadoomar allir uppa hann, opinnberudust sijdar, so hreina Þijding heyra vann, hvor Christ-inn Mann, uñ Heimsins Bygdir vijdar.

Fyrst þu, minn JEsu, fullkominn, Fodursins giordir Vilia, alldrei laat Holldid inngrooinn, Illviliann minn, ockar a millum skilia, Amen.

29. Psalmur.

Uñ Hlijdni og Undirgiefni JEsu vid sijna Forelldra.

Ton, Sa frials bid Logmaal fæddur er, etc.

FErdadist JEsus þa med heim, þadann a samri Stundu, oll til Nazareth hielldu heim, holla Naagranna fundu.

Forelldrum hlijdiñ Frelsariñ, fañst þar i ollum Greinum, auglijst sig hañs Audsveypniñ, med Astar Þela hreinum.

Lærid af JEsu Borniñ blijd, Blessunar er þad Merki, heidrid Forelldra þæg og þijd, þad i Ordi

sem

sem Verki.

Hann sem ad allra ydar er, eirn Gud og Fadir lijka, Forelldrum giordist hlijdinn hier: hvrid umm Audmykt slijka.

Gud i Manndoomi Mønnum var, med mannlega Skickun besta, undirgiefinn, so eckert þar, uppaa kunni ad bresta.

Sijnum Fødur a Himnum hann, hlijdugur giøraft naadi, viliugur kom, og villugann, viliandi Foolkid hriaadi.

Fyrir þig giordist blessad Barn, Barn Guds so verda mættir, syndi med Hlijdni Hlijdnis giarn, ad hlijdinn vera ættir.

O! Hvørsu feck þig Audmyktinn, O! JEsu, nidurlæckad, so nidurlægdann Prælinn þinn, þu seingir aptur hæckad.

Fyrir hanns Skulld þig, Barn mitt, bid, bid þu mier eirninn medur, ad hlijdid lærir soddan Sid, Sidur saa DRottenn gledur.

Allt so leingi sem Gud er Gud, goodum Hlutum raadandi, æ verdur Hlijdninn umbunud, øllum DRottni þiónandi.

Allt so leingi þu Barn, ert Barn, i Barns Minni skal þier vera, ad hann vill laata þig Hiaalpar-giarn, Hlijdninnar Laun uppskiera.

Þijnum Forelldrum um þu ert, Elsku og Hlidni skylldugur, alls sem þau hafa gott þier giort, giarnann sie[illegible] minnugur.

Jardneskum Manni aungvum aatt, ødrum betur

ur ad unna, i ollu þvi sem megna mætt, minnstu þeim Þackir kunna.

Hafa þau þig i fyrstu fædt, fæddann daglega alid, alinn æ hollum Kosti klædt, klæddann til Menta valid.

Af þeirra Holldi Hollð ertu, med Heyrn og Sioon lifandi, þijn Saal af Saalu þeirra nu, þrævallt er fast hangandi.

Ahænga þvi i Elskunne, ætttu Fodur og Moodur, Lidsemd og Styrk þeim lata i Tie, liwsur og Vidmoots goodur.

J Minni jafnann þier sie þvi, sw þwnga Hefndar Þijna, sem Ohlijdnir rata eiga i, ef afrækia Skylldu sijna.

Vanblessunar þad Ordsöker, Eptirkost mun og veita, ef vid Forelldra þijna, þier, þu giorir illa breita.

Laat þier Absalons Ohlijdne, alldrei wr Minni lijda, þegar hann rænti Fridi og Fe, Fodur sinn David blijda.

Pa Gangvaranum geisi hast, gierdi til Strijds ad hleipa, hanns i Trenu vard Hærid fast, hendti hann Daudans Sneipa.

Tobiæ Dæmiñ Dygda frood, daglega i Þanka festu, hreppti hann Laun af Gudi good, Giæfu og Luckur bestu.

Fadir Lioosanna eins mun enn, af Elsku vid þig giora, ef þu yld Gud og Yfirmeñ, æstundar ylijdinn vera.

Gief

Gief þu i allra Barna Briooſt, bliidi JEſu, kiñ Anda, ſo vid Forelldra leynt og liooſt, læri i Hliidni ſtanda! Amen.

30. Pſalmur.

Uñ daglegañ Þroſka og Framſør Barnſins JESU.

Ton, Til þiin Heilagi HErra Gud, etc.

Eins dææſamlega og Upphaf tookſt, æ hañs Mañdoomi ſonnum, Alldur og Vitſka JESU jookſt, jafnt þvi hiaa Gudi og Mønum, Naadar-Hylli; ſem Gudſpialls Grein, glögglega vottar ſkiir og hrein, leid ad Embættis Onum.

Andſtygd er þad ef Alldurinn, eikſt med Laſtaña Greinum, ſrekaſt og verdur fullordiñ, i Flærd og Glæpum einum, æ angraſt DRottinn og hatar hañ, ſem hefur Lifnad þviliikañ, elſkaſt hañ ecki af neinum.

Agiætt er hitt ef Alldurinn, eykſt i Dygdunum hreinum, frægur verdur og fullkominn, med Fremd i ollum Greinum, eirn Gud fagnar og elſkar þann, ſem æfir Lifnad þviliikañ; Þo hatiſt af illum einum.

Alldur og Vitſka æ einum ſeñ, allvel til ſamans ſkarta, O JEſu, læættu Ungdoomenn, odlaſt þitt Liooſid biarta, ſo Vit med Arum vaxi þeim, ſem vanvitugir komu i Heim, og odleſt hygged Hiarta.

Vegna þeſs Æſkann afræker, opt og tiidum ad læra, og hiegoomlega hegdar ſier, hatar Uppfrædíng ſkiæra, Ellinn i Bernſku æfraſt dregſt, Oovirding

ing a þañ gamla leggst, sem Heimskuna hefur klæra.

Skuli Hærurnar Heidur fa, og halldast i mikla Gilldi, Æskann hlijtur ad audgast þa, af þvijsem feirna villdi, prijda med dosinn Elli-Ar, ef Alldurinn kañ ad verda haar, ungur þad skynia skylldi.

Opt er gomlum til Yndis þad, sem adur læra gadi, hinu er honum Angur ad, sem ungur forsooma nadi, alldradur heimskur ei fær Prijs, er þeim Grahærdu Sneipann vijs, ef fer ad rasandi Radi.

Enn sa hyggni þo ungur sie, Æru tvofalldrar nijtur, Vegsemd, Hylli og Vinfeinge, af vitrum Monnum hlijtur, sinna Forelldra Sæmd er hann, sialfur kallast eirn Gieæfu-Mann, ef þad ei af sier brytur.

Er þo hin mesta Audna siv, Æsku-Mannsinsi Heimi, Astar DRottins ad niota nu, so Nadiñ ad honum streymi, eins og reñandi Uppsprettra, sem af-þvær Kamid bernsklega, betra er þad brendum Seimi.

Oss sa þad Gudspialls Ordinn keñt, sem adur gieta nadi, ad prijdt hafi JEsum þetta þrennt, Þroski med Vijsdooms Radi, hia Gudi og Monnum Nadinn neyt, þo nyti þess lijtt ad Juda Sveit, þa hann var hier a Ladi.

Uppvextur hanns og Æskann klar, med adursogdum Hætti, þanninn framleid um Þriatijü Ar, þar til hann sitt Embætti, berlega a Jordü byriad feck, og blessadur Herod krijngum geck,

synandi sitt Almætti.

Hefur þu JEsu, Barnid blijdt, Barn-Æsku þannig mijna, med blessudum Digda Blooma prijdt, bid eg nu Giæsku þijna, Ungdooms Verdugleik allann þinn, Audmykt, Hlijdni og Bloods Kraptinn, ætijd laat aa mier hrijna.

Fyrir þijn Ungdooms Arinn blijd, Ungdooms Brestunum mijnum, glymdu nu, Hiartans Giædskañ þijd, Goodvilia eptir þijnum, sivo nija Fæding, nija hier, Raad og Styrkleika veitti mier, af klaarum Krapti sijnum.

Þocknist Gudi ad giora mig, græaann af Ellis-Haarum, til þyn, Elskann mijn ææstwdlig, Andvarpa eg heitt med Taarum: Drottinn Alldradi Daganna, sem daalijtill komst aa Jordina, styrk mig aa Alldurs Arum.

Framar vil eg þig bidia bert, Barnid JEsu Astkiæra, Barna miña þu Broodir siert, Blessun virdist þeim færa, Bernsku Faafrædid fraa þeim tak, svoo yfir þeirra Saalum vak, Guds Otta laat þau læra.

Hef eg um̃ Stundir Sinni og Saal, svalad ad Vilia sijnum, hlioomi mitt bæd Barna-Maal, blijdt fyrir Eyrum þijnum, þennann Skatt Penning skylldugann, skoda, JEsu, og medtak hann, golldinn af Munni mijnum.

Velldi, Kraptur, Lof, Vegsemd, Prijs, Virding Hatignarinnar, Æra og Makt, þier æ sie vijs, Unnustinn Saalar minnar, um̃ Vötn og Grund-

ir Veralldar, vijdfrægist Nafn þitt allstadar, i Kongstivorn Christni þiñar, Amen.

Psalmur.

Ut af Fædinguñi Christi, (Sr. M. E. S.)

Ton, Hiartad Þankar Hugur Siñi, etc.

UNdarlegur Fridar Furste, sem Fodur-Nafn fraa Eilijfd ber, undarlega æ þig þyrste, til Eilijfs Lijfs ad hiaalpa mier, Lijssins Gud og Lioomi klaar, Lioossins wt fraa Fodur gaar, einnunn Gud-dooms Sæti sijnu, so ad klæddist Holldi mijnu.

Hvoriu sætir, hvoriu velldur? Hvilijk mundi Orsokinn, ad þu giordist Sörgum selldur, sannur Madur? JEsu minn! Aumkandi þitt Auga saa, i Faangelsi þungu eg laa, hvad uñ Eilijfd hefdi bundid, ef Hiaalpar Raad ei væri fundid.

Vijdt Helvijtis Ginid gapti, Guds Eilijfa Reidi brann, eingra Bæna unnt var Krapti, eckert Hroop þvi megna vann, ad semia dijra Sattargiord, so var Drottinns Brædi hörd, einginn leyst gat annann Broodir, wt þo sijnu hellti Bloodi.

Gud Uppspretta allrar Milldi, og Kiærleikans Botnlaust Haf, sinni Skepnu vægia villdi, vegsamlegt þvi Frelsi gaf, enn þad kunni alldrei ske, utann hann af Meyunne, siaalfur fæddist sannur Madur, Syndlaus, Hreinn og Ofleckadur.

Rijs

Rijs upp Madur af Svefni Synda, siaa þig betur nu um kring, þu med Giætni þier imynda, þinna Glæpa Sviwirding, mooti vondum Synda Sid, siaa Guds stranga Riettlætid; so ad feingist Saatt og Fridur, Son Guds stie aa Jordu nidur.

O! vors JEsu Elsku Mæti, O! þad Kiærleiks Diwp frabært, hærstur Drottinn, hvors Riettlæti, heitast brennur Loga-skiært, Syndum mooti og Synda Daad, soddann Wijsdooms hitti Raad, ad sig ei spara sialfann villdi, so Madurinn frelsast skylldi.

O! Þu Kvinnu sæla Sædi, sialfur Hoggorms Trodarinn, hvorrar Saalar Harma-Flædi, hiadnar þar af, JEsu minn, ad oss villdir aumum hiaa, eiga Dvol, og þvi mun saa, vondi Satan Verdkaup hlioota, vill hanns Hofud JEsus brioota.

Gud vor sialfur giordist Broodir, Gud þaa klæddist Holldi Manns, Syndugri af sinni Moodir, Syndlaus fæddur er til Sanns, helgra Engla Filking froom, þann fær ei skodad Leindar-Doom, enn hann liet sijst oss hulid vera, þad Holld og Blood ei opinnberar.

O! mijn Saala Hollds i Hreise, hrind þu Kvijda Þaunkum wr, JEsu Hiaalpar Hond þig reiser, hann þinn Skiolldur er og Mwr, þo ad Satan sæki ad þier, sijnum Broddi fyrdtur er, Gud fyrir JEsum Giædsku sætur, Glæpi og Syndir nu forlætur.

Ef þu horir ei Andvarpandi, inn fyrir Gud i

fullri

fullri Von, Þeynktu JEsus Þier unnandi, Þinn er Brodir og Guds Son, Trigdafasta Hiartad hanns, a Hormum Þijnum giorir Stans, Huggun veitir, hiaalpar, stidur, hier ad auki fyrir Þier bidur.

Nær mitt Hiarta saart aasaka, Satan vill og Hormum slaa, eg skal vijkia ei til Baka, ollu helldur minnast Þa, aa Jordu nidur JEsus stie, jafnann so ad medtake, særdra Hroop vid Sorga-Kijfid, og Syndararnir hefdu Lijfid.

Idrunar mier unn Þu Taara, O minn Gud, so lijki Þier, einninn JEsu Kiærleik klaara, kienn Þu riett ad Þeckia hier, Hollds Skynsemi hellst er mirk, Þinn helgi Andi veiti Styrk, Þa Hiartad mitt er halldid Trega, ad hroopa aa JEsum riettilega.

Þijn mier Nadinn Þar til bendi, Þad eg Jesum aalijte, lijka ad hanns Voggu vendi, vafinn Reifum Þar hann sie, um Heimsins Skraut ei hyrdti Þar, i hordum Stalli fæddur var, saña Audmykt Sooma-skiera, so eg mætti af honum læra.

Andi Guds mitt hneigi Hiarta, og helgi Þad til Dijrdar sier, so JEsus Lijfsins Liooslid biarta, lisa mætti og bwa i mier, vid hvort eitt Spor i Harma-Dal, til Himinsins sem gaanga skal, uñ Þu mier Þo Eymdiñ Þiaai, eg i Trwñi JEsum siaai.

Vid miñ Trwar Stoolpa sterka, standa mun eg glædur Þa, Kraptur Satans kañ ei verka, kippa mier Þar burtu fraa; uñ miñ JEsum, Lyknsem lier, i Lijfi og Dauda helld eg mier, so eg verdi sviptur Trega, Saaluhoolpinn Eilijflega, Amen.

Registur.

A.

E.

F.

G.

H.

J.

M.

O.

O.

S.

U.

V.

Þ.

